

Kulturně společenský **časopis**
2011 • 1 na internetu

DOBŘÁ ADRESA

Z obsahu

Mamut

Chobot

Vlna

Obsah:

Evropa

Jiří T. Král: **Královiny** (4)
Michal Šanda: **Z antikvariátních
banánovek – Mamut od Berezovky
v Sibiři** (8)
Zdeněk Mitáček: **Podél trati** (12)

Amerika

Zdeněk Mitáček: **K polemice Jiřího
T. Krále a Martina Puskelyho** (15)
Zenda P.: **Vlna** (18)
Barbora Vaníčková: **Boží bicykl** (19)

Afrika

Jakub Šofar: **Ze všech nejhorších adres
ta nejlepší** (20)
Liszt a Wagner v Piešťanech (26)
Obrazová kronika papá Razziho (30)

Asie

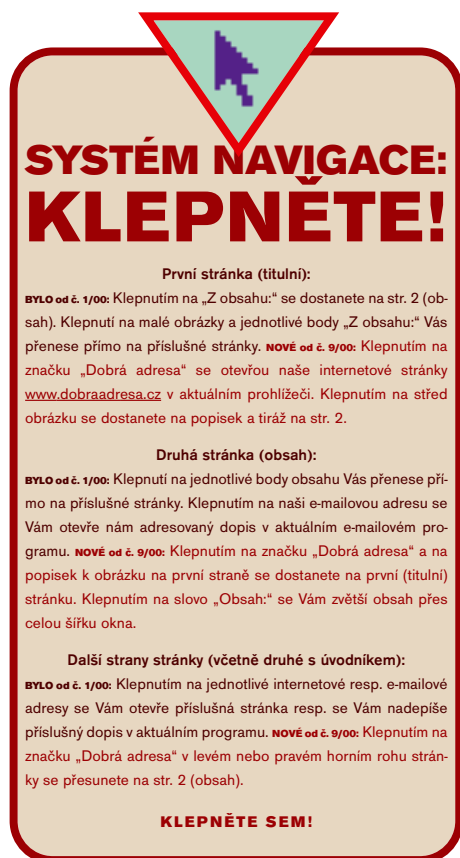
Dagmar Voňková: **Listí** (38)
Miroslav Fišmeister: **Pieter van den
Hoogenband** (40)

Austrálie

Jaroslav Chobot: **Kabinet divů** (42)

Příloha

Michal Šanda: **Praha** (50)

Na titulní stránce: Onja Ku'tay Ari, „Básník párkrát jinak VI“, 2004, (k článku na str. 4)

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 1, ročník 12. E-mail: dobraadresa@firstnet.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor Michal Šanda, zástupkyně šéfredaktora Marie Böhmová. Redakce: Marie Böhmová, Václav Dvořák, Martin Groman, Michal Šanda, Jakub Šofar, Petr Štengl, Martin Vokurka, Pavel Voňka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayaří. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky a Nadace Český literární fond. Redakci nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafín a FirstNet a. s.

Literární zádrhel

Olga Richterová

* * *

Maminky, nerozmazlujte své syny!
Co my pak s nimi?

Komentář k básni

Slečny, nepište o nás básně!
Neznějí vůbec krásně.

Karl Thurgau von Jabkowicz

Vážení čtenáři,

Dobrá adresa si před sebe vytkla na letošní rok za cíl být světovým periodikem.

For a new year the Dobrá adresa resolve to be a worldwide magazine. Dobrá adresa hat sich für dieses Jahr als Ziel, ein Weltperiodikum zu werden, vorgenommen. A compter de cette année, Dobrá adresa s'est donné pour but d'être un périodique de dimension internationale.

Odněkud se začít musí, a proto jsme pro začátek pojmenovali rubriky po světadílech. Kromě toho vám představíme originálního kumštýře Jaroslava Chobota, který nebýt uzavřen v české kotlině, byl by už dávno světoznámý. Další umělkyní aspirující kvalitou své tvorby na světovost je muzikantka Dagmar Voňková. A do třetice Pieter van den Hoogenband z názvu Fišmeisterovy sbírky; tento fenomenální plavec získal na olympijských hrách tři zlaté, dvě stříbrné a dvě bronzové medaile a na 200 m volným stylem byl držitelem světového rekordu. Tak tedy vzhůru do světa, kde růže rozkvétá!

Michal Šanda

Královiny

Otázka dne: Jaký největší skandál zažijete v mléčném baru?

Zážitek z literárního čtení. Básník X. mi vypráví: „Ten kubánský bar, ve kterém jsem slavil narozeniny, bohužel končí. Shánějí nové místo. Povídkář Y., jehož rodině vrátili v restituci činžák v centru města, mi říkal, že by chtěl mít v přízemí nějaký podobný příjemný místo k setkávání, ale že by museli zavírat třeba v půl desátý, aby byl klid.“ Jeden si ovšem myslí, že ze strany Y. jde pouze o počátek požadavků – za pár let by se zavíralo v sedm a starý povídkář Y. by mladého povídkáře Y. do baru ani nepustil. A tak je to s literáty vždy: zatímco v mládí se bouří proti strnulé měšťácké společnosti, ve zralém věku by nejraději zakládali nezávislé mléčné bary.

Otázka dne: Kam zmizeli vědečtí ateisté?

Jeden se za boha nemůže dopočítat vědeckých ateistů. Zatímco před převratem pracoval v brněnském Ústavu pro výzkum společenského vědomí a vědeckého ateismu ČSAV (a ještě dříve označeného pouze přídomkem „vědeckého ateismu“) kde kdo, dnes abyste vědeckého ateistu z tohoto města hledali pod lupou. Valná většina z nich totiž z vrozené skromnosti v životopisech v pasáži týkající se komunistické doby zamlčuje v názvu svého pracoviště onen vědecký ateismus (ač o tento přídomek přišel ústav až v roce 1990). Vě-

decký ateismus tak ztratil svého ředitele Ivana Hodovského a mnoho dnešních filozofů, politologů, religionistů apod.: Jaroslava Hrocha, Břetislava Horynu. Stanislava Hubíka. Aleše Sekota, Dalibora Papouška, Dušana Lužného, Jiřího Bystřického... (ovšem další jsou ve svých životopisech ještě cudnější a používají nic neříkající formule). Jeden si myslí, že nastal čas, abychom tuto inovaci posunuli ještě dále: absolventi Večerní univerzity marxismu-leninismu by pro příště měli používat ve svých životopisech větu „Vystudoval Večerní univerzitu“. Obávejme se ovšem, že dnešní intelektuální elita je v prepisování historie ještě vynalézavější a jednoho dne se v nějakém životopise objeví, že ten a ten absolvoval Večerní univerzitu marxismu-leninismu Tomáše Garrigua Masaryka.

Znásilňování jehovistek: koláče bez práce

Jeden je neskromně přesvědčen, že zanechal svou stopu v interpretaci učení svědků Jehovových. Když se totiž nedávno vracel domů, zaslechl na zastávce muže středního věku, jak svou mladší kolegyni ve víře utvr-

Neumí si zřejmě představit, že u nás křesťané už dávno prohráli: není vůbec důležité, že Vánoce nazýváme Vánocemi, hlavní je totiž fakt, že jde o nejdůležitější ateistický svátek roku.

zuje v nutnosti neuchýlit se nikdy k násilí: „Ženy se mohou ubránit násilníkovi láskou a vírou. Stalo se, že se nějaký člověk pokusil jednu sestru znásilnit, ale ona se ho starostlivě ptala, proč to dělá, jestli nemůže najít ženu a jestli nepotřebuje pomoc se svým životem, což ho zmátlo a nechal ji.“ Jeden si myslí, že v tom nachází ozvuk dlouhé debaty, kterou před lety právě na tomto místě vedl spolu se svým kamarádem se dvěma jehovistkami, které horovaly pro nenásilí v každé situaci. Ty nás chtěly nejprve přesvědčovat o víře, když ale zjistily, že jsme katolíci, obrátily hovor jiným směrem: „Jak můžete tvrdit, že žijete v souladu s Bohem (říkaly kvůli nám Bůh, i když minily Jehovu), když v Severním Irsku válčíte s protestanty.“ – „Irové nás moc nezajímají, jsou to opilci a násilníci. Ale co byste dělaly, kdyby se vás ve zdejší lesoparku pokusil někdo znásilnit? Praštily byste ho klackem, kdyby byl po ruce?“ – „V tom Severním Irsku se dějí strašné násilnosti, to Bůh nepřipouští.“ – „Ať se klidně vyvraždí, to je nám jedno. Ale představte si to znásilnění, máte nožik v kapse, bodnete ho?“ Debata pro nás skončila vítězně, stočila se nakonec na obranu před možným znásilněním a poslední replikou oněch žen byla věta: „My se musíme zeptat.“ Jeden je tedy potěšen, že se zřejmě skutečně nakonec zeptaly. A je také rád, že není násilníkem – v opačném případě by totiž věděl, kde svůj pud uspokojit jen za cenu několika replik o lásce a víře.

Norrisův ateistický Ježíšek

Jednomu připadá zábavné, když si někdo v cizí zemi vykládá nějaký jev jinak, než by ve skutečnosti měl. Když se proslulý herec Chuck Norris rozhodl točit vánoční reklamu v České republice, přispěl prý k tomu fakt, že se u nás stále slaví Vánoce, a nikoli „svátky“. „Vůbec nejvíc mě potěšilo, když jsem zjistil, že pro české děti je tím, kdo jim nosí dárky, Ježíšek,“ uvedl pro konzervativní web WorldNetDaily. Jeden se musí smát dojetí republikána a křesťana Norrise nad tím, že u nás stále dodržujeme tradice. Norrise k tomu vede ostrý boj mezi ateisty a křesťany ve Spojených státech o nadvládu nad veřejným prostorem, kdy je pro každou stranu důležité, jak se ten či onen svátek bude nazývat a slavit. Neumí si zřejmě představit, že u nás křesťané už dávno prohráli: není vůbec důleži-

té, že Vánoce nazýváme Vánocemi, hlavní je totiž fakt, že jde o nejdůležitější ateistický svátek roku.

Panstvo může být kritizováno jenom panstvem

Jeden je zaujat tím, co o něm v recenzi Nekorektních zápisků napsal Štefan Segi v Lógr magazínu. Netroufá si přitom rozhodnout, zda píše frky, či nikoliv, či zda je jeho kniha „samé prošlé zboží“, fascinován je ale větou „(Královny) krátké, kousavé a politicky často vpravdě nekorektní poznámky jsou povětšinou reakcemi na slova a skutky autorů známějších“. Jeden marně přemýšlí, co touto – zdánlivě oznamovací – větou recenzent myslel. Naznačuje snad, že autor měl reagovat na slova autorů méně nebo stejně známých jako on? Nebo že se měl nejprve stát známým třeba nějakým románem a pak reagovat na skutky autorů stejně proslulých? Nebo se měl soustředit na výroky báby Dymákové, neb panstvo může kritizovat zas jenom panstvo? Jeden nechce ani pomyslet, že Segi naznačuje, že tento blog využívá proslulosti některých lidí k tomu, aby si „udělal jméno“. S takovou logikou by se totiž musel ptát: „Je Segi nato-lik známý, aby mohl kritizovat Krále?“

Středoškolský pedagog, užitečný idiot

Jeden si myslí, že nejhorší není srážka s blbcem, ale s pseudointelektuálem. Takový pseudointelektuál napíše na vaši krátkou repliku tunu textu, v níž nakonec jenom potvrdí oprávněnost vaší námitky. Středoškolský pedagog Martin Puskely reagoval v říjnové Dobré adrese na kritickou glosu Padouch, nebo hrdina, všichni jedna rodina, v níž jsem poukázal na fakt, že svými tezemi rehabilituje komunismus jako v zásadě přijatelný systém, i když v praxi chybující (a s pěknými pozitivy pro otrocky, jako byly novomanžel-

ské půjčky). Jeho východisko je: o apriorní zručnosti fašismu se nepochybuje, zatímco komunismus vešel na scénu dějin s utopickými ambicemi, takže když někdo v literárním díle napíše, že „komunismus byl horší než fašismus“, je to „naprosto scestné“. A zatímco tedy o fašismu můžete říci, že byl zručný (a pomeňme, že Puskely smotává fašismus s nacismem), komunismu žádné takové adjektivum přidělit nelze (a když někdo vypíchne jeho zločiny, vždycky se najde nějaký argument vůči demokracii typu „vy zase bijete černochy“). A když to nějaký režim myslel dobře, je každý literární počin vypovídající o jeho deviantnosti pouhým klišé. Navíc bylo v jeho čele tak nějak stejné procento zručných jedinců jako v každém jiném systému, takže není důvěryhodné, když nějaký literát píše o komunistech jako o zločincích (což o fašistech zřejmě možné je, když jejich režim byl z podstaty zločinný). Puskely nenapsal žádnou literárněkritickou stať, ale ideologický článek, který hodnotí výkon toho či onoho literáta právě na základě faktu, zda splňuje, či nesplňuje Puskelyho poučky o minulosti. Jen osoba s histrionskými rysy přitom může tvrdit, že v jeho článku spatřuji útok na celou demokracii. Jeden chtěl pouze upozornit na fakt, že Puskely je klasický leninský užitečný idiot a že by byl mnohem sympatičtější coby idiot normální.

Bezdomovci se stěhují do teplých krajín

Odposlechnuto v hospodě: Podzim je už fakt za námi, včera jsem viděl v tramvaji prvního zazimovaného bezdomovce.

Konec Lidových novin se blíží

Když Fabiano Golgo v Bristkých listech napsal, že vydavatel Lidových novin chce na jaře skončit s jejich vydáváním, považoval to jeden za poplašnou zprávu. Lidí, kteří vám v hospodě mezi řečí sdělí, že noviny sice mají náklad 80 tisíc výtisků, ale polovinu rozdají, a navíc se do nich nedá sehnat nová inzerce, je opravdu hodně. Většinou sice v daném periodiku nějakou významnější funkci zastávají, ale ne zas natolik významnou, aby jejich předpovědi vycházely. Dělalí se zkrátka důležitějšími, než jsou. Potud nic zajímavého. Když ovšem vydavatel poslal druhý den do Britských listů vyjádření, podle něhož plánuje deník rozvíjet, protože čtenost i inzerce rostou, začíná si jeden myslet, že by si redaktoři Lidových novin měli začít balit kufry. Nejrozšířenějším newspeakovým slovem v mediálních firmách je totiž termín „rozvíjet“, přičemž vůbec nezáleží na tom, jaká další informace (o čtenosti, inzerci, nákla-

dech atd.) je k němu přiřazena. Jakmile šéf řekne, že ten či onen člověk bude rozvíjet nějaký projekt, je jisté, že ho za dva měsíce nevidíte. Jeden by se tedy vůbec nedivil, kdyby se Lidové noviny za nějaký ten pátek začaly rozvíjet jako sobotní příloha Mladé fronty Dnes.

Piárista

– nejubožejší bytost na světě

Jaký bude můj osud po smrti? ptá se jedna z postav Velkého románu od Ladislava Klímy a příšera ze záhrobí ji odpovídá, že se stane něčím nízkým a ubohým. Ropuchou? Pavoukem? Žízalou? Hovniválem? Ještě něčím horším, ještě ubožejším, odvětlí příšera: Staneš se univerzitním profesorem, profesorem filozofie, hlavně morálky! Kdyby to Klíma nepsal začátkem minulého století, ale dnes, jistě by místo profesora morálky použil příklad zaměstnance PR agentury, lidově zvaného piárista. Protože piárista je ještě „něco horšího než pokorně se vrtící psí ohon“.

Piárista je člověk, který se snaží do novin dostávat témata, která podpoří dobrou image či prodej výrobce čehokoli. Posílá do redakce upozornění na nové výrobky, pořádá tiskové konference a neustále novináře bombarduje zběsilými tvrzeními, jak je nezbytně nutné napsat o tom či onom výrobku, jinak že lidstvo vyhyne. Blondýnky koktající do telefonu dotazy, zda už něco vyjde v novinách, jsou pouze otravné, pravými ubožáky jsou obvykle mladí muži, kteří se svou úlohu snaží plnit „kreativně“. E-maily jednoho takového génia si zde dovoluji ocitovat.

Pokud třeba zve novináře na tiskovou konferenci o tom, jak chránit psy, kočky a jejich majitele před řadou parazitů, osloví vás velevtipně „Pěkné ‚hať‘ ve spolek přeji“ a svůj e-mail zakončí slovy „Tak namňoukanou příští úterý!“ A když téma nakonec neshledáte příliš podnětným pro čtenáře, nabídne vám vše, včetně své důstojnosti: „Ano, přesně tak, kňučím jako ten chudák pes... Protože Vaši čtenáři se nejspíš vůbec nedozvěděli, co vše mohou zvládnout ve zdravotní péči o psy a kočky sami doma. Takže opravdu moc smutně koukám a spolu se mnou i všichni pejsci a kočičky:-) ... a ptám se, zda se naše užitečné texty chystáte využít.“

Pokud doufáte, že tohle bylo už opravdové dno, že už více nějaký člověk sám sebe ponížit nemůže, vězte, že jste na omylu, neboť piárista začne básnit: „Pevně věřím, že vás tohle chytí / Napíšete o tom pěkný článek / Jinak budu zcela vážně v řiti / Vůbec klidný nebudu mít spánek :o)).“ Novináře v mráкотách pak dorazí další e-mail s opravdu povedenou pohádkou: „Byli to tři olejoví bratři Rybí tuk, Brutnákový olej a Olivový olej, společně se svým věrným koněm vitamínem E vyrazili do boje. Dokázali svým ukázkovým bo-

govým stylem odrazit lítého nepřítele, obnovit a posílit imunitní systém. Hodný vitamin E navíc obrnil všechny buňky proti předčasnému stárnutí, a tak je pravděpodobné, že tam všichni žijí šťastně a spokojeně ještě teď.“ Pokaždé, když redaktor objeví jeden z takových e-mailů ve své poště, má chuť odpovědět parafrází Ladislava Klímy: „Budeš v hnoji svém šťasten, docela šťasten jako všichni píáristé.“

„Arbeit macht frei“ – heslo nejen pro mravence

Jeden je vděčný, že není mravenec, takže jej trochu zneklidňují lidé, kteří by jej rádi v této úloze viděli. Takovou hmyzí vizi společnosti představil v Britských listech Vít Klíma v článku nazvaném Eusociální stát – třetí cesta. Protože podle Klímy ani včely, ani mravenci nepotřebují prezidenta, parlament či senát, objedme se bez nich i my: stačí nám najatí manažeři a ústavní soud připravující zákony. A pozor: „Nově přibude Státní kontrolní komise ve funkci jakési ‚dozorčí rady‘ společnosti, která by dohlížela na dodržování solidárních a kooperativních ‚pravidel hry‘ (...). Lidé, na rozdíl od mravenců a včel, jsou děsná cháska: krádou, podvádějí, lžou, nedodržují sliby a smlouvy, jsou líní a nechce se jim pracovat. (...) Osobní svobodu takovým lidem omezit prostě musím, neboť stačí pár podvodníků a parazitů a solidarita ve společnosti se rozpadne jak domeček z karet.“ Tak to má být, lid potřebuje přísnost, neboť – jak víme z minulosti – „Arbeit macht frei“. Jeden se pak ani nediví, jak jsou někteří teoretici vytrvalí při hledání třetích cest vedoucích ke koncentračním táborům.

Jiří T. Král

www.kral.bloguje.cz

Kniha **Nekorektní zápisky** od jednoho z nejbřitčích a nejprovokativnějších internetových glosátorů Jiřího T. Krále právě vyšla v Nakladatelství Petr Štengl.

K dostání u dobrých knihkupců, v distribuci Kosmasu (www.kosmas.cz) a především v knihkupectví Fišer v Kaprově ulici v Praze.

Dejte básníkovi moc, a on vám za neustálého opěvování svobody pořádně zatne tipec.

S kulturou se to má jako se zemědělstvím: každou chvíli to podle zpráv médií vypadá, že za pár dní dojdou brambory nebo knihy, pokud zemědělci či literáti nepustí státu žilou.

Literární časopisy připomínají prostředí levičáckých sekt.

Přestanete-li idioty regulovat, začnou brzy říkat demografie a upalovat čarodějnice.

K čemu je nám takové umění, u něhož nepoznáme, zda obraz zpodobňuje vagínu, nebo řiť?

Jaký úspěch by mohly mít třeba výlety do severokorejských lágrů (autentické mučení za malý příplatek) nebo do některého utečeneckého tábora v Africe (s pří-

ležitostí zhlédnout umírání na tyfus).

Kdykoliv se redaktorka kulturní rubriky Lidových novin Jana Machalická dostane do styku se slovem umění, skončí to vícečetným orgasmem.

Kdyby dnes Adolf Hitler uspořádal tiskovku, jistě by první otázka nějakého novinářského chytrolína zněla: „A jak jste to vlastně měl s tou Evou Braunovou?“

E
vrop
aZ antikvariátních
banánovek

Jan Vratislav Želízko se
narodil 22. 2. 1874 ve
Volyni. Geolog,
paleontolog, archeolog.
Napsal na 700 odborných
prací. Významné nálezy
učinil na rodném Volyňsku
a Horažďovicku.
Zemřel 27. 6. 1938 v Praze.

Býlo to v dubnu 1901, když carská akademie věd v Petrohradě obdržela prostřednictvím guvernéra Jakutsku W. N. Skripicina zprávu, že u řeky Berezovky, asi 300 verst severovýchodně od Srředního Kolymyska, nalezen byl celý mamut, který dle výpovědí dvou očitých svědků ještě úplně prý jest zachován. Carská akademie věd vypravila bez odkladu expedici ku získání tohoto vzácného nálezu, k čemuž ministerstvo financí ihned povolilo 16 300 rublů. Vůdcem expedice jmenován byl Otto Herz, zoolog musea carské akademie, jemuž k ruce přidělen preparátor E. W. Pfinzenmayer a stud. geologie D. P. Sevastianov.

Již počátkem května mohla výprava opustiti Petrohrad a po dvoudenním pobytu v Moskvě přijeli ve zvláštním, bohatě vypraveném expresním vlaku dne 14. května do Irkutsku. K jízdě podniknuté tělegou do Katšugy potřebovala expedice dva dni. Odtud přibyla

Mamut od Berezovky v Sibiři

přes Verchojansk do Šigalovy, odkud člunem přistála do Ust'-Kutu a konečně parníkem dorazila do Jakutska. Ježto cesta od Jakutska do Srředního Kolymyska jest asi 3000 verst dlouhá a cestování jest odkázáno na příhodné léto, jakož i na jízdu koňmo, a ježto bylo expedici bráti se krajinami málo obydlenými, kde na 200 až 300 verst nelze člověka spatřiti, musela výzbroj svědomitě opatřena býti. Všecky věci se musely baliti do beden koží potažených anebo do zvláštních kožených pytlů, sumky zvaných, aby se deštěm a zvláště však při přechodu četných řek nepoškodily. Delší dobu vyžadovala též příprava sucharů a masa na vzduchu sušeného. Rovněž bylo nutno zhotoviti u kováře potřebné nástroje, zvláště ku kopání a dobývání zmrzlé půdy způsobilé. K radě jednoho jakutského obchodníka, který byl dvakrát již podnikl tuto cestu, dal Herz zhotoviti skládací kožený člun, který se dal též jako stan použití. Rovněž množství jiných nepostradatelných maličkostí bylo nutno v Ja-

kutsku opatřiti, např. rukavice, ochranné síť proti komárům, různé předměty potřebné jako platidla pro směnný obchod atd.

Ku koním bylo třeba najati kozáka, aby výprava při záměně koní na jednotlivých stanicích nemusela mnoho času mařiti. Za průvodce na cestu najal Herz ještě druhého kozáka a jistého jakutského učitele, inteligentního to člověka, který svého času provázal zesnulého badatele Čerského. Expedice Herzova mohla teprve 20. června Jakutsk opustit. Jízda parníkem Michael ke stanici Tandiskaja od ústí Aldanu do Leny 170 verst vzdálené trvala dva dni. Dne 22. června překročila výprava řeku Lenu a týž den urazila ještě 40 verst pochodu. Expedice sestávala nyní vedle tří členů petrohradských ještě ze dvou kozáků a tří jiných sluhů, jakož i ze dvaceti koní. Plné dva měsíce trvalo, než stihla Srředního Kolymyska.

Herz litoval, že nemohl mluvit s objevitelem mamuta Lamutem Semenem Tarabykinem, ježto se nalézal kdesi na hořením

Omolonu. Bylo se tedy chefu expedice spokojiti s výpovědí Javlovského. Tento vypravoval, že v srpnu r. 1900 Tarabykin pronásleduje soba nalezl poblíže nynější mamutí mršiny kel vážící přes 4 pudy, který však pocházel z jiného mamuta. Tarabykin pátraje po okolí přišel na nynější zvíře, jemuž ještě zachovalá hlava ze země vyčnívala a jeden kel. Ježto však Lamuti před celou mamutí zdechlinou mají pověřený strach a bojí se, že odkrytím jejím vyvolají na sebe nemoc, nechal Semen Tarabykin mamuta nedotknutého, ale vypravoval o něm jiným Lamutům, Michaeli Tajčinu a Vasilu Detjkovu, jichžto jurta byla si 20 verst vzdálena. S nimi Javlovský se setkal a od nich oba uvedené mamutí kly odkoupil, vědom jsa sobě důležitosti nálezů, a společně s nimi v listopadu naleziště navštívil. Uřízl mamutu z hlavy kus kůže, vyňal ze žaludku zvířete něco z obsahu a přinesl tyto věci, jakož i kly na policii v Srředním Kolymysku. Tyto částky mamuta byly neprodleně zaslány carské akademii věd do Petrohradu a došly na místo své krátce po tom, kdy Herz s expedicí svojí byl již na pochodu k Berezovce.

V Srředním Kolymysku zdržela se expedice od 22.–28. srpna, kterýžto čas byl vynaložen na nejnutnější přípravy a po té se dvěma čluny opustili stanoviště. Urazivše prvý den 50 verst nocovali v Saimce-Kudšine. Poněvadž Herz další svoje poznámky vedl a uveřejnil ve formě deníkové, budeme tu a tam i my citovati důležitější záznamy jeho v téže formě.

7. září – Za husté sněhové metelice, jež hrozně stěžovala další pochod, takže koně co chvíli padali, přes to že měli na sobě jen tři pudý nákladu, překročili jsme dva horské hřebety ve výši 325 a 385 metrů a dorazili po 50 verstách k Ssiveru, vedlejšímu to

Mršina mamutí. (Pohled z předu.)

přítoku Berezovky, a po dalších třech verstách rozbili jsme již na břehu Berezovky noční ležení.

9. září – Největší část zavazadel byla již včera večer na zvláště vybraných silných koních přes řeku přepravena, zbývá dnes již jen stany strhnouti a onen poněkud nebezpečný přechod provést. Poslední čtyřverstový pochod přivedl nás konečně ku kýženému cíli.

Ze záznamů Herzogových na nalezišti samém uvádíme:

11. září. 8 h 2,0 °R; 12 h +4,0 °R; 7 h -0,5 °R.

Po učiněných několika fotografických snímkách počal jsem s odklizením suti a odkryl nejdříve lebku zvířete, z níž větší část kůže byla v minulém létě dravou zvěří ožrána. K velikému svému překvapení našel jsem mezi zuby mamuta zbytky potravy, důkaz, že mamut po krátkém zápasu se smrtí v tomto postavení zahynul.

Levá alveola vykazovala řezy v místech, kde Lamuti kel uřezávali. Na pravé straně dle veškerých známek kel na lebce již schází dlouhé doby. Pevně v zemi trčící spodní čelist ležela na velkém kusku kůže, jež se později jako počátek hořené prsní partie býti ukáza-

Odkrytá mršina mamutí. (Pohled ze strany).

Lebka mamuta s levým klem.

la. Nechal jsem především suť kolem mamuta pozorně odstraňovati a ve hloubce 68 cm narazil jsem na levou přední nohu zvířete, která až k nadloktí byla cele srstí pokryta. Pokožka se zdála býti již setelá, přece však podařilo se srst ještě na kůži lpící s vlhkou zemí a ve zmrzlém stavu až do Petrohradu dopravit.

14. září. Odpoledne počali jsme s odstraňováním pravé strany ledu. Na zevnější straně pravé přední nohy byl hnědě vypadající bublinovitý led 23 cm silný. Od pravé zadní nohy na západ jevil se led silnějším, dosáhna 54 cm tloušťky. Ledová vrstva vytratila se směrem k břišní straně zvířete až na 10 cm.

Dne 18. září dal Herz poblíže naleziště zbudovati zimní chýši. Později bylo nutno zbudovati pevné ochranné chýše nad mršinou samou.

26.-29. září. Vykonal jsem dnes nutná měření mršiny a sbíral rostliny z části pod sněhem ukryté. Dnes teprve lze Berezovku po zamrzlé hladině přejíti. Pod ledem chytáme nyní denně ryby, ale pouze štiky, jiné druhy ryb nebylo lze ani později polapiti.

30. září. V mamutí chýši bylo dnes poprvé topeno.

4. října. Dopoledne byla vyňata pravá lopatka, jakož i část žeber, po té bylo odstraněno něco z obsahu žaludkového, který sestával z obrovského množství potravy. Ostatní orgány jsou zničené. Odpoledne provedena druhá důležitá operace na levé přední noze a usneseno tuto odloučiti, čímž doufal jsem ještě pevně na kůži lpící srst po roztání pokud možno zachovati. Šlachovité tučné maso pod humerusem se nalézající jest tmavočervené barvy a vypadá ještě tak čerstvě jako maso velmi promrzlé. Dlouho jsme přetřásali otázku, zda by nebylo možné učiniti pokus s použitím tohoto chutně vypadajícího masa, než nikdo se nechtěl obětovati, aby vzal pokrmu tohoto do úst, spíše dána přednost masu koňskému. Za to psi žrali mamutí maso velice rádi. Maso i tuk tedy jsou dobře zachovány a část jich přivezu. Taktéž i krev podařilo se mi získati, která v kouscích vypadala jako hypermangan, při změknutí pak nabývala špinavě červené barvy. Krev tato nalezena mezi žaludkem a prsní kostí.

7. října. Dnes mohl být též dosud v zmrzlé zemi se nalézající penis, jehož svrchní strana byla 86 cm a spodní 105 cm dlouhá; šířka jeho ve vzdálenosti 10 cm od průduchu cibele obnášela 19 cm.

9. října. Dopoledne byla levá a odpoledne pravá zadní noha odňata. Kostí stehenní, které po namáhavé práci mohly býti ze zmrzlého masa vydobyty, držely s tibí a fibulou tak silně pohromadě, že musely býti vyříznuty. Mezi penisem a levou zadní nohou nachází se ještě všechna srst. Tato zplstěná vlnovitá pokrývka jest tu 30-35 mm dlouhá a plavá štětinovitá srst má až 32 cm délky.

10. října. Když bylo 7-8 pudů masa odřezáno, mohli jsme se dáti do vyzdvihnutí spodní břišní kůže.

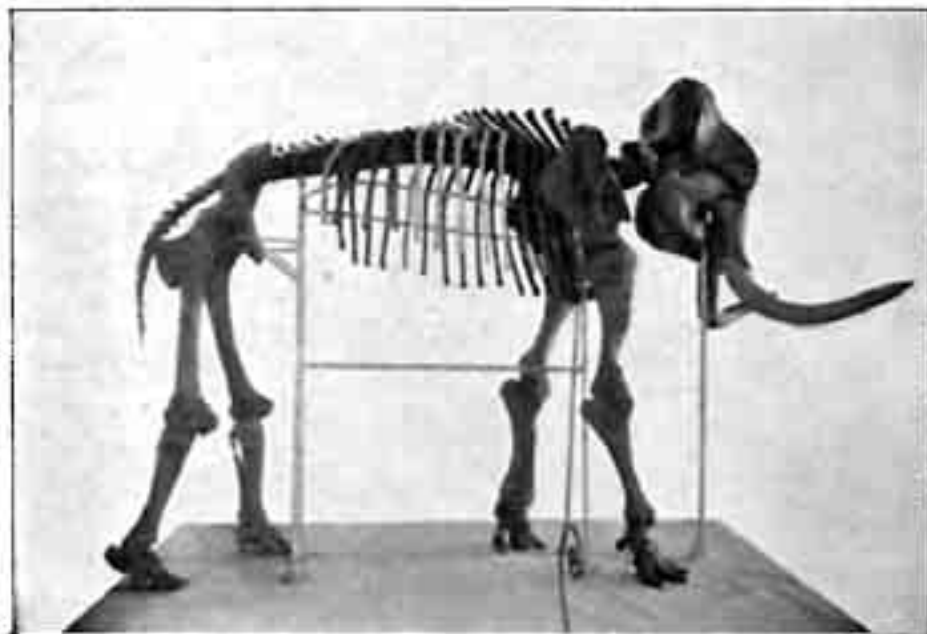
12.-14. října. Tyto dni muselo se velmi pracovati, aby všechno bylo připraveno pro odchod na den 15. října pevně ustanovený. Byly zbudovány desatery saně, na něž se části mamutí naloží.

Náklad 24. října dorazil do Misovaji. Po-
něvadž celý transport vážil přes 100 pudů (=
16637,5 kg), doufal Herz s penězi dosud zby-
lými vystačiti až do Irkutska. Zprvu ještě za-
žádal k ministerstvu železnic o volnou dopra-
vu mamuta do Petrohradu, a to o zvláštní di-
rektní nákladní vůz, který by mohl být při-
pojen k poštovnímu vlaku. Herz musel ve
Sředním Kolymsku rozdělit expedici ve dva
oddíly. Odjezd protáhl se na delší dobu, zvláš-
tě pečlivé balení jednotlivých částí mamutích
zabralo mnoho času. Dne 15. listopadu byl
konečně vyslán první oddíl transportu na 11
saních psy tažených (nartách) za vedení Pfin-
zenmayera a dne 26. listopadu následoval
zbytek expedice. Herz ustanovil se pevně na
tom, že výprava musí co nejrychleji doraziti
do Jakutska a po té do Irkutska, a proto také
konána cesta ve dne v noci. Z Aldanu do Ja-
kutska, 238 verst, muselo se použiti sobů
k další dopravě nákladu. Teprve dne 6. ledna
1902 sešel se Herz v Jakutsku s Pfinzenmay-
erem, který sem již 24. prosince 1901 přibyl.

Nemálo starostí a opatrnosti vyžado-
valo časté překládání nálezu na poštovních
stanicích, jichž mezi Jakutskem a Irkut-
skem jest 124. Celá tato cesta v délce 2800
verst vykonána byla v šestnácti dnech, ne-
boť výprava zdržela se na jednotlivých sta-
nicích, jen dokud nebyli koně vyměněni. Po
krátkém oddechu v Irkutsku dne 6. února
naložen mamut na vlak a po třináctidenní
jízdě dopraven vzácný nález i s expedicí
šťastně do Petrohradu.

Herz získal na výpravě těž asi 100 hlo-
daviců, 150 ptáků, 3000 hmyzu, 50 ryb a ji-
né cenné přírodniny pro ruská musea.

K výsledkům Herzovým myslím není
prozatím třeba žádných poznámek. V podá-
ní svém rozvinul před námi věrný obraz tý-
kající se širšího okolí Berezovky, které se asi
od doby zahynutí mamuta nemnoho změni-
lo, a v duchu napadne nám mimoděk, že po-
dobný asi obraz skýtaly kdysi v době diluvi-
ální i rozsáhlé krajiny naší vlasti, kdy vrcho-
ly pohraničních kopců byly ještě ledem
a sněhem pokryty a kdy jen na úbočích

Kostra mamuta od Berezovky v zoologickém muzeu carské akademie věd
v Petrohradě.

Vycpaný mamut od Berezovky v poloze, v jaké byl v sutí nalezen. (Kel pravý
jakož i některé scházející částky jsou doplněny.)

a v údolích se rozprostíral zelený háv pastvin
a křovin, útulek to mamuta, soba, nosorožce
a jiných dávno již u nás vyhynulých tvorů.

* Laskavostí pana Herze dostalo se nám do-
datečně ještě originálních fotografií zobra-
zujících mamutí kostru již montovanou, na
níž jest pravý kel doplněn. Druhá fotografie

zvíře vycpané, a to v poloze, v jaké zahynu-
lo. Jak mi pan Herz sdělil, obnáší výška
kostry mamutí z předu 2 m 84 cm, délka je-
jí 3 m 24 cm, šířka v prsou 1 m 15 cm a šíř-
ka v pánvi 1 m 33 cm.

Připravil
Michal Šanda

Listopad 2010

V úvodníku říjnového Hosta se jeho redaktor Martin Stöhr ptá, proč v souvislosti se samizdatem kulturní rubriky našich novin povětšinou připomínají pouze historii Revolver Revue, založené před pětadvaceti lety. V té době vznikl také samizdatový sborník pod názvem Host, který vyšel do roku 1989 celkem pětkrát a byl znám především na Moravě. Dnes se Host sice jmenuje stejně, ale dělají ho jiní lidé a podstatně jinak. Host od roku 1990 po většinu doby stál a padal s pojetím literatury jako věci v podstatě akademické. Proto mi přijde jeho spojení s tradicí samizdatu poněkud násilné a redaktorům kulturních rubrik se v tomto ohledu příliš nedivím.

Chodil jsem tehdy v roce 1985 s Martinem ve Zlíně na stejnou střední školu. Na podzim toho roku jsme nastoupili do prvního ročníku a ještě jsme se ani neznali. Později jsme společně uspořádali jeden menší samizdatový sborník, bylo to v roce 1988 a jmenoval se Situace. Martin přinesl básničky svých kamarádů a seznámil mě

s Pavlem Petrem, který tehdy měl mertovské období, poslouchal jenom Vladimíra Mertu a čerpal z jeho poetiky. Kupoval jsem před maturitou občas kazety od Petra Cibulky a mám dojem, že jsme také sehnali kompletní Plastiky. V oblasti literárních a kulturních časopisů byla v naší škole volně k rozdáni Tvorba a Kmen, dokonce si vzpomínám, že jsem se těšil na každý nový Kmen a o trochu méně na každou novou Tvorbu, neboť ta byla povětšinou nudná, stalinská. Těšil jsem se, z chuti číst a z chuti zjišťovat, co nového se tam možná objeví, s vědomím, že texty v těchto tiskovinách je nutné číst s významem obráceným o 180 stupňů. Nakonec právě tam jsem objevil třeba Jakuba Demla nebo Ladislava Klímu, pře-

trati

Egon Bondy a Plastic People, Karel Kryl, Vladimír Merta a další písničkáři, Jaroslav Foglar, skrytá církev, skaut, tato jména a tyto pojmy se objevovaly více či méně jako součást naší reality a přitahovaly daleko víc. Kdo to neprožil, ten to asi nepochopí a bude pořád vidět kolaboraci v něčem, do čeho nás namáčeli, ale co nás vůbec nebavilo. Pravda byla naopak v tom, co se komunistům nepodařilo tak úplně vymazat. Režim věřil, že už přežije i bez represí, že to nějak půjde. Byl silný v určitém smyslu až do svého konce, straníci na vrcholu moci žili jako v bavlnci a díky tolerantní „tlusté čáře“ jim privilegovaný životní styl vydržel i po pádu jejich moci, některým dodnes.

chod do doby, kdy jejich knihy mohly vycházet, byl potom až nečekaně rychlý.

Naším společným problémem byla učitelka českého jazyka, postarší aktivní paní, která se realizovala v tehdy možných dostupných strukturách a jejímž cílem bylo „usnadnit“ nám cestu k dalšímu vzdělávání, tj. na vysokou školu. Měli jsme v jejích očích jako katolíci problematický „kádrový profil“. Měla vlastní plány s naší budoucností, vymyšlené v rámci možností, na něž byla zvyklá.

Podobně nás na druhé straně spojovala naše přirozená sympatie k věcem, které nás bavily a které byly s normalizací jen obtížně slučitelné. Egon Bondy a Plastic People, Karel Kryl, Vladimír Merta a další písničkáři,

Jaroslav Foglar, skrytá církev, skaut, tato jména a tyto pojmy se objevovaly více či méně jako součást naší reality a přitahovaly daleko víc. Kdo to neprožil, ten to asi nepochopí a bude pořád vidět kolaboraci v něčem, do čeho nás namáčeli, ale co nás vůbec nebavilo. Pravda byla naopak v tom, co se komunistům nepodařilo tak úplně vymazat. Režim věřil, že už přežije i bez represí, že to nějak půjde. Byl silný v určitém smyslu až do svého konce, straníci na vrcholu moci žili jako v bavlnci a díky tolerantní „tlusté čáře“ jim privilegovaný životní styl vydržel i po pádu jejich moci, některým dodnes.

Na podzim 1988 mě zmíněná češtinářka oslovila s přáním, zda bych do školního roz-

hlasu nepřečetl referát, který sama připraví. Mělo mi to přinést nějaké kladné body u přihlášky na VŠ, kam se mnou počítala. Byli jsme na to dva, já a jedna spolužačka. Bylo to k říjnu, nebo snad k listopadu? Už nevím, jen mi zůstala vzpomínka na pocit: ano i ne. Na povrchu ujišťování se, že o nic nejde, pod ním jakási otrávenost z blbosti celé té věci. Čtení referátu skončilo fiaskem. Když jsem od mikrofonu ve sborovně zaslechl ozvěnu amplionů umístěných po celé budově, vyrušilo mě to, přeřekl jsem se, znejistěl jsem, nevěděl, zda se opravit, nebo číst dál. Lekl jsem se ticha, které nastalo. Bylo to právě uprostřed citátu z Klementa Gottwalda, který byl v textu hned v druhém odstavci. Po chvíli ticha a následující paniky jsem se ro-

Ještě mnoho let jsem
o příčině neměl ani
potuchy, naše učitelka
to nijak nekomentovala.
Škoda že ten referát
někde doma nemám,
jestli je ve škole
v nějakém archivu, ani
nevím, nemíním po tom
pátrat.

Minulý režim se
zhroutil proto, že byl
prostě neslučitelný
s realitou. Podíl na
jeho pádu měl každý,
kdo realitu hledal
a uvědomoval si ji.
Toho jsem samozřejmě
nebyl schopen na
základní škole ve
dvanácti letech, naplno
ani později, ve svých
osmnácti.

zesmál, referát zachránila spolužačka, která ho dočetla za mě.

Naše třída měla dělené vyučování, naše polovina třídy měla vyučování až odpoledne. Mohl bych se před spolužáky aspoň vydávat za hrdinu, takhle to celé tak nějak zapadlo až na to, že do referátů ve školním rozhlase už potom nikoho nenutili. Ani jiní spolužáci to neslyšeli, protože druhá polovina naší třídy měla praxi na přístavbě naší školy. Bylo to stejně celé jenom z trémy, ale na druhou stranu to byl adekvátní smích vůči starcům a mrtvolám té doby.

Moje problémy ohledně veřejného vystupování možná začaly už daleko dříve, někdy snad v sedmé třídě, kdy jsme měli podobně iniciativní učitelku, pro změnu občanské výchovy. Tehdy měla přijít do její hodiny starší kolegyně na hospitaci. Dostal jsem za úkol připravit do hodiny referát o mírových iniciativách Sovětského svazu. Asi měsíc jsem se nezabýval ničím jiným, než že jsem si ze Svobodného slova, které jsme tehdy doma odebírali, nebo z Rudého práva, jež jsem měl ze školy, vystřihával články o mírových iniciativách, psal si na ně datum a zkratky Sv. S. jako Svobodné slovo, RP jako Rudé právo. Případně LD jako Lidová demokracie, když jsem navíc sehnal i tento nedostatkový titul. Zjistil jsem, že Sovětský svaz přichází s nějakou mírovou iniciativou skoro každý den, a pokud s mírovou iniciativou právě nepřichází Sovětský svaz, tak s ní přichází nějaký jiný stát, například Polská lidová republika, Německá demokratická republika, Bulharská lidová republika nebo další země. Státní návštěvy, které k nám přijížděly, si mírové iniciativy vyměňovaly přímo na letišti, hned po bratrském polibku. Téma se značně komplikovalo. Dostavoval se zneklidňující pocit, že někde budou psát ještě o dalších mírových iniciativách, které by měly být také zmíněny. Připravil jsem tehdy referát, jehož četbu jsem uvedl omluvou, že jsem se pokusil vybrat jen hlavní mírové iniciativy socialistických zemí, že mírových iniciativ

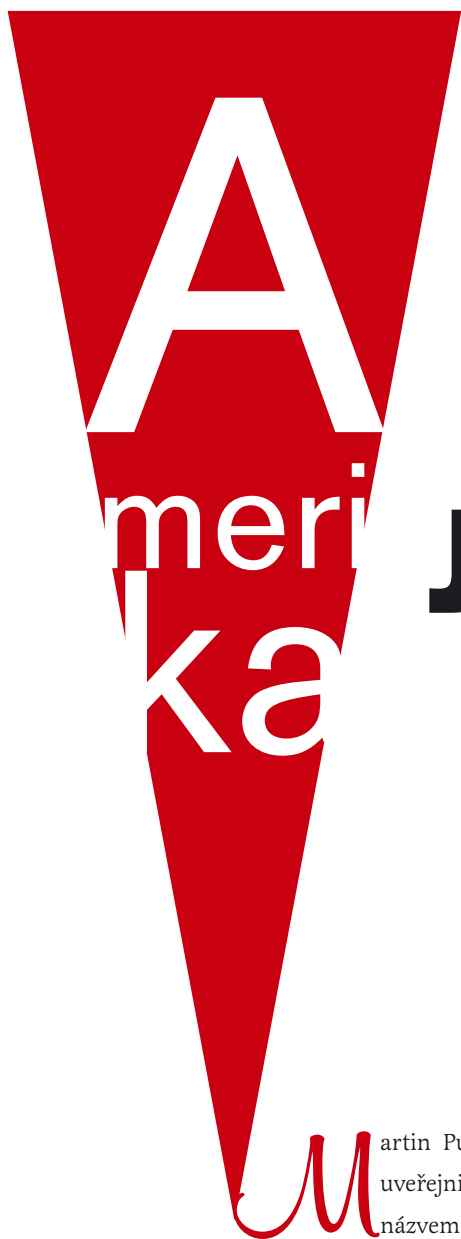
je ve skutečnosti ještě daleko víc. Pak jsem začal vyjmenovávat jednotlivé akty, včetně jmen příjemců a adresátů těchto mírových iniciativ, včetně jmen státníků, soudruhů, kteří mírové iniciativy rozvázeli po světě na státních návštěvách.

Starší učitelka, která na hospitaci přišla možná právě proto, že v šedesátých letech na stejné základní škole učila ještě mého otce, to za chvíli nevydržela a s tajeným smíchem vyběhla na chodbu. Ještě mnoho let jsem o příčině neměl ani potuchy, naše učitelka to nijak nekomentovala. Škoda že ten referát někde doma nemám, jestli je ve škole v nějakém archivu, ani nevím, nemíním po tom pátrat.

Minulý režim se zhroutil proto, že byl prostě neslučitelný s realitou. Podíl na jeho pádu měl každý, kdo realitu hledal a uvědomoval si ji. Toho jsem samozřejmě nebyl schopen na základní škole ve dvanácti letech, naplno ani později, ve svých osmnácti.

Přiznám se, že mi nepřijde vhodné se hlásit k jinému samizdatu než k tomu, který člověk sám dělal. Jakýmsi samizdatem pro nás byl ten sborníček z konce osmdesátek. Vznikl sice jen pro kamarády, ale stejně jsem rád, že jsme ho tehdy vydali. Byli jsme izolovaná skupinka pubertálních diverzantů, kdesi na okraji zájmu komunistů a jejich bezpečnostních složek, tzv. ozbrojeného předvoje „dělnické třídy“. Je to dodnes cenná zkušenost. Tehdejší režim nepadal jenom s lidmi, které se snažil vymazat z paměti, ale také s každou novou generací, která přinášela své vlastní otázky po pravdě. Každá ta generace měla svoji energii, se kterou se do režimu opírala. Aspoň do té doby, než se z existenčních či jiných důvodů přizpůsobila životu v nadiktovaných lžích. Měli jsme štěstí, že právě my jsme ty lži nemuseli papouškovat příliš dlouho, jen pár let na té zlínské střední. Bylo to určitě štěstí, pokud jsme si díky tomu zapamatovali, co znamená myslet si své.

Zdeněk Mitáček

K polemice Jiřího T. Krále a Martina Puskelyho

Martin Puskely v Hostu 7/2010 uveřejnil stať s dramatickým názvem Zlý komunista – maligní nádor současné české prózy a podtitulem Návrat socialistického realismu v antikomunistickém ražení?. V tomto textu objevil zásadní závalu polistopadové literární produkce, že se v ní totiž vyskytují bývalí členové KSČ vykreslení jako jednoduché záporné typy.

Puskelyho stať je pěkně komplikovaná, rozsáhlá a celkem špatně se čte. Myslím, že z ní měli v Hostu velkou radost, protože ideálně vyhovuje akademické linii „vyrovnávání se s minulostí“, jež spočívá v recyklaci názorů na svět, s nimiž se redaktoři Hosta seznamovali během dob svého vlastního studia od svých starších kolegů.

Na zmíněnou stať odpověděl Jiří T. Král na svém blogu 12. října následující poznámkou:

**„Padouch, nebo hrdina, všichni
jedna rodina**

„Jeden miluje texty amatérských literárních teoretiků. Zvláště těch, kteří pod záminkou tvrzení, že literatura má zkoumat konkrétní skutky, lidi a události, nám vracejí komunismus jako blechu do kožichu jako cosi jen o něco málo méně přijatelného než demokracie. Právě takovou argumentaci nám naservíroval Martin Puskely v měsíčníku Host. Nelze než být nadšen jednoduchostí Puskelyho myšlenek: o apriorní zřůdnosti fašismu nemůže být pochyb, zatímco komunismus vstupoval na dějinnou scénu s mnohem utopičtějšími ambicemi a „socialismus jako systém hodnot nabízel lidem naději“. Není divu, že Puskely, pro něhož je fascinující přemýšlet, proč se komunismu nepodařilo realizovat jeho utopické naděje, nemá rád v literatuře postavu zlého komunisty, který je v jeho podání tvor stejně nerealistický jako čarodějnice z pohádky o perníkové chaloupce. On totiž komunismus podle Puskelyho nebyl zřůdný systém, z něhož tyli lidé bez skrupulí, ale tak nějak běžné uspořádání, v němž měl stejné chyby ku-

Správně zjišťuje, že
v současné literatuře
se píše
o komunistech
poněkud ploše
a šablonovitě, ale
dává to za vinu
autorům bez toho, že
by byl schopen vnímat
zákonitosti literární
tvorby v širších
souvislostech. Pokud
bychom se zamysleli
nad českou knižní
produkcí uplynulých
let, nemohlo by nám
uniknout, že
morálních dilemat
členů KSČ byla
literatura plná po
několik dlouhých
desetiletí, totiž zhruba
v letech 1960 až
1990.

lak i bolševik. Jeden by proto rád Puskelymu nezištně dopřál trochu toho reálného socialismu. Jako první bod mu navrhuje, aby svůj text zničil, neb se příliš odchyluje od oficiální linie strany (jejímž členem navíc ani není). Bodem druhým by mohlo být jeho přeřazení z postu středoškolského učitele na místo nočního hlídače. A třetím bodem se stane pravidelné sledování televizních pořadů o boji o zrno – socialismus mu ostatně nabídne naději, že každý pátek uvidí Curra Jimenéze nebo Sandokana. Jak by pak asi vypadalo jeho svědectví o době a lidech?“

Načež Puskely publikuje v Dobré adrese č. 11/2010 další rozsáhlý elaborát, kde vysvětluje např.:

„První dezinterpretace přichází s tím, jak se Král mýjí s podstatou článku. Uniká mu, že jde o literárněkritickou stať, která se snaží poukázat na literárně dysfunkční prvek (stereotyp „zlého komunisty“ korespondující se stereotypem „doby plné falše a pokrytectví“; že jde skutečně o stereotyp, dokládám v daném článku komparací celé řady literárních děl).“

Ve svém příspěvku se však ideje komparace literárních děl již příliš nedrží a věnuje se spíše složitější záležitosti, totiž komparaci politických systémů, a to fašismu, komunismu a demokracii. Ve zkratce je možné říct, že současná demokracie v České republice ani fašismus z toho skutečně nevycházejí zrovna dobře. Je možné z Puskelyho dále citovat: „Za postřeh, že rovnítkem mezi fašismem (apriorně zruďným na všech úrovních) a komunismem (kde proklamovaná vize stojí v částečném, ale drastickém rozporu s historickou realitou) vzniká (faktograficky mylný) dojem, že i ona utopická vize byla apriorně zruďná, programově zaměřená na genocidu, vděčím ovšem Miroslavu Balaščíkovi.“ Co k tomu říct? Snad jednu didaktickou radu, méně závorek by bylo více. A ještě že myšlení je jinde.

Problém je v tom, že Západ fašismus odmítl, zatímco část zemí východní Evropy a třetího světa, ke kterým jsme bohužel patřili i my, se s komunismem na mnoho desetiletí sžila, což se stalo pro mnoho lidí důkazem, že komunismus není tak špatný systém. Pro pořádek: Puskely píše komunismus, ale z jeho textů vyplývá, že má na mysli spíše socialistická zřízení, jelikož odkazuje na životní praxi v zemích tzv. bývalého socialistického tábora.

Jiný citát z Puskelyho: „Mimochodem upozornění na zásadní rozdíl v ideologickém zacílení fašismu (programové vyhlazení méněcenných ras) a komunismu (utopická vize ráje na zemi) pochází (jak je v textu zmíněno) od Raymonda Arona.“ Kdo zná historii jen z citátů, nebude mít s takovým výrokem žádný problém. Pokud se zamyslíme nad faktem, že zatímco v Rusku docházelo k vyhlazování řady celé řady etnik a společenských tříd, Hitler Němcům v rámci propagace třetí říše předstíral jednu vizi budoucího ráje na zemi za druhou, celkem logicky dojdeme k závěru, že citovaný výrok Raymonda Arona nijak zvlášť výstižně o rozdílech mezi fašismem a komunismem nehovoří.

Je to otázka vnímavosti vůči realitě. Představme si, že by fašistický stát existoval několik desetiletí. Copak by se v něm nenašly záležitosti, o kterých by jeho obyvatelé posléze hovořili jako o dobrých? Západ ale projevil větší obranyschopnost proti ideologii tohoto druhu. Vůči komunismu podobně imunní nejsme. Dokonce i vězňové nejtvrdějších lágrů jsou schopni vidět na tomto období cosi dobrého. Na druhé straně oběti hladomoru na Ukrajině, oběti stěhování národů z Kavkazu směrem na Sibiř, nebo abychom nechodili příliš daleko, oběti příslušníků Pohraniční stráže a české justice 50. let, nám svůj názor na komunismus, fašismus a demokracii už neřeknou. Člověk uvažující nad tou kterou dobou by měl být schopen brát v potaz také poselství těchto mrtvých. Myslím si, že způsobem,

jak to činí Martin Puskely, o politických systémech uvažovat nelze, že se tak totiž jen dochází k závěrům, které jsou nesmírně bizarní, nesmyslné a plytké, ve smyslu „když si to myslím, tak to tak musí být“.

Pokud dáme stranou „politologické“ úvahy, dané zřejmě nedostatkem životních zkušeností a pochybnými myšlenkovými vzory, zbude u Puskelyho cosi podstatnějšího, totiž živý zájem o současnou českou literaturu.

Bohužel ale nahlíží současnou literaturu optikou, která by se dala nazvat „optikou obráceného dalekohledu“. Správně zjišťuje, že v současné literatuře se píše o komunistech poněkud ploše a šablonovitě, ale dává to za vinu autorům bez toho, že by byl schopen vnímat zákonitosti literární tvorby v širších souvislostech. Pokud bychom se zamysleli nad českou knižní produkcí uplynulých let, nemohlo by nám uniknout, že morálních dilemat členů KSČ byla literatura plná po několik dlouhých desetiletí, totiž zhruba v letech 1960 až 1990. Pokud bychom sem zahrnuli první písemné zmínky o pochybnostech členů KSČ o fungování státní správy, justice a kultury ve Stalinově SSSR, prodloužili bychom toto období ještě o dalších zhruba třicet let. Tyto knihy přitom spadají jak do literatury oficiální, tak do samizdatové a exilové. Tak totálně vyčerpané téma nelze podle mého názoru spisovatelům předhazovat jako „pole neorané“.

Čeští prozaici se dlouhou dobu dobrovolně či nedobrovolně ničemu jinému než životu v rámci socialistického „možného“ nevěnovali. Není možné se divit, že ti současní zpracovávají zase jiná témata. Spisovatel píše pro čtenáře, nikoliv pro potřeby teoretiků. Je docela pravděpodobné, že přijde doba, kdy se averzi ke zmíněnému tématu někomu podaří překonat a vznikne možná nadčasový román autora, který dokáže být jaksi nad věcí a současně čtenářsky přitažlivý. Ta doba zjevně ještě nenašla. Určité pointy sice již probleskují, na-

př. probíhající kauza anonymního vyhrožování na katedře filozofie FF MU je zrovna klasickým příkladem, kdy styl chování, který si dotyčný osvojil ve své minulosti pracovníka Ústavu pro výzkum společenského vědomí a vědeckého ateismu ČSAV, jej ovlivňuje dodnes, v úplně jiných společenských podmínkách. Podobné filozofické historie by snad mohly čtenáře oslovit, ale jinak se nedivím, že dané téma zatím autory neláká.

Šablona „zlého komunisty“ v současné české próze možná spadá do ranku skutečností, které „jsou divné, ale je to prostě tak“. Pro řadu lidí, kteří mají blízko k „vědeckému“ myšlení, může být skutečně až vzrušující, když shledají, že realita odporuje jejich představám o tom, co by se mělo dít. Pokud bychom na současnou realitu nahlíželi perspektivou např. roku 1980, bylo by jevů, které „jsou divné, ale skutečné“, nepočítaně, např. každý občan má svobodu projevu ve skutečnosti, ne jen na papíře. Ve věznicích nesedí političtí vězni. Jsou obecně dostupné necenzurované zprávy ze zahraničí. Obchody jsou plné celkem kvalitního zboží. Podobně bychom se mohli dívat s z roku 2010 do roku 1980 a shledávat, že to tehdy bylo úplně naopak. Je možné se ptát, jak je to vůbec možné, o to se zřejmě Puskely snaží. Někdy si říkám, že všechny ty změny bereme až příliš samozřejmě. Nevylučuji, že pro některého autora může v tomto smyslu být Puskelyho úvaha inspirativní výzvou, pokud ji ovšem bude schopen přečíst. Nicméně si myslím, že autor roku 2010 je zaměstnáván jinými tématy než literární vědec roku 2010. Navíc odpovědi na takovou výzvu je možné najít v mnoha polistopadových knihách bývalých členů KSČ, např. Moje šílené století Ivana Klímy, ve vzpomínkové knize Vlasty Chramostové a řadě dalších. Tyto knihy jsou prostě nasnadě a je docela zvláštní, že je Puskely při svém hloubání nezmiňuje.

Zdeněk Mitáček

Podobně bychom se mohli dívat s z roku 2010 do roku 1980 a shledávat, že to tehdy bylo úplně naopak. Je možné se ptát, jak je to vůbec možné, o to se zřejmě Puskely snaží. Někdy si říkám, že všechny ty změny bereme až příliš samozřejmě. Nevylučuji, že pro některého autora může v tomto smyslu být Puskelyho úvaha inspirativní výzvou, pokud ji ovšem bude schopen přečíst. Nicméně si myslím, že autor roku 2010 je zaměstnáván jinými tématy než literární vědec roku 2010.

A Vlna P. meri Ka Zenda

Pro měňují se vlny zjitření a rozjaření, kdy návaly zamlžení mozku způsobené těmi nejjemnějšími doteky se střídají s ruchy smíchu ze slovních výmolů; hra rukou, či jemný souboj myslí a zároveň spřízněnost duší; subtilnost neutuchajícího stavu vědomí, který se v sinusoidě oněch proměn proplétá bezbřehým časem noci, která pádí jako o život a přitom se zdá, že nikdy neskončí, protože v zimě se rozednívá později.

...

Svítá. Ležíme v posteli. Postel je tak velká, že jsme jen zanedbatelnou hromádkou někde uprostřed. Pro dlouhý polibek si nevšimneme, že dveřmi proskočí ovce. Pak druhá, a až když třetí při dopadu maně bekne, nechápe, jak se ovce dostaly přes zavřené dveře. Žádné řinčení skla a další ovce skáčou dovnitř jedna za druhou jako cvičení tygři obručí. Sklo totiž ve dveřích chybí. Vždy chybělo.

Ovcí je v malé panelákové místnosti už tolik, že by se po nich prošel pes. Každou chvíli dveřmi proskočí další, stádečko se zahušťuje. Podlahu už není vidět. Občas nějaká zabečí. V duchu každou obrácím na záda a ona se vždy odevzdaně nechá polechtat na bříše stříhacím strojkem.

Stádečko se mírně vlní a čeří jako stojatá voda. Je tak po kolena. Ostříhaná vlna plave na hladině stejně tak jako my. Mokrá nám ulpívá na nohou a na ramenou a s každou vlnkou se odlepí, aby mohla zase ulpět. Pokoj se plní pachem lanolinu.

Ležíme na hladině a splýváme. Každá ostříhaná ovce, když se pak zase postaví na všechny čtyři, však vždy

trochu víc rozhoupe hladinu, takže nakonec naruší ono splývání, a tak musíme tu a tam udělat tempo, abychom se na hladině udrželi. Pár temp, a už šlapeme vodu. Hladina se vlní ještě víc. Držíme se za ramena, smějeme se, prskáme, proplétáme nohy, tiskneme se k sobě.

Voda se rozvlní a začne přetékat přes spodní hranu nezaskleného rámu dveří a mocný proud nás jedním tahem vylije do předsíně. Plaveme spolu zmateně proudem, který rozráží dveře bytu a vyšplouchne nás na chodbu. Chomáčky ovčí vlny se rozutečou do všech koutů, lepí se nám na čelo, na řasy, vnikají do úst a do uší. Kopeme nohama, sem tam si nabere, pliveme vodu. Hladina je úplně zčeřená, mohutné vlny námi smýkají, pleskají o stěny a rozmácejí nástěnku domovní správy. Trhají z ní letáčky, informace a důležitá upozornění, že neukáznění nájemníci budou trestáni pokutou v plné výši.

Příboj vln se podle zákona akce a reakce zvětšuje a mohutní a s dutým puknutím proráží okno v chodbě a lije se z patra ven na trávu před panelák. Rázem temná hloubka vodního sloupce zaplaví celý park, až z toho jde strach. Přitiskneme se k sobě a šlajsnou projedeme rozbitým oknem a dole navždy zmizíme ve varu dopadající vody. I chomáčky mastné ovčí vlny se okamžitě ztrácejí v jeho bílé pění.

Boží bicykl Barbora Vaníčková

Vyrostla jsem v zapadlé vesnici v oblasti, již místní nazývají Opíčí hory. A jelikož byla natolik zapadlá, že ani socialismus neměl dostatek energie na to, aby si v místě vybudoval pevnou pozici, nedokázali soudruzi zlomit ani početné pravidelné návštěvy kostela. Pan starosta tak mou matku a s ní i celou naši rodinu označoval za *helvity*. Až později jsem zjistila, že helvét je příslušník reformované církve, a ne prachšproský bezvěrec, jak jsem se vždy domnívala. Přesvědčení, že patřím mezi bezbožné helvity, jsem se ale už nikdy nezbavila a katolické i reformované kostely vnímám jako pouhou architektonickou zajímavost dodnes.

O to větší dilema se odehrálo v mém ateistickém nitru v okamžiku, kdy jsem zjistila, že Mackinaw City, kde jsem se rozhodla strávit léto, je možné půjčit si zadarmo kolo na neomezenou dobu – v kostele. Zbytky gymnaziálních matematických dovedností hravě stačily na to, abych si spočítala, že na neomezenou dobu zadarmo je výhodnější než za šest dolarů na hodinu. Ale co vnitřní přesvědčení? Co mé hlasité diskuse o zbytečnosti a přežitosti církevních institucí? To vše v klidném místě, s příjemným mírným klimatem a cyklostezkami kolem pohádkových jezer...

Druhý den jsem vyrazila do kostela a cítila se jako zaprodanec. Během svižné-

ho pochodáku na čtyři kilometry jsem probrala všechny možnosti a usoudila, že rozhodně nepřistoupím na pravidelné nedělní mše a už vůbec nehodlám pět na kůru. Po dvou kilometrech jsem slevila na možnost odpracovat si zapůjčení pletím záhonků a mytím oken. Stejně jsem ale nebyla přesvědčena, že by se můj nevěřící zadek měl vozit na božím kole. Navíc jsem se obávala, že za každou hříšnou myšlenku mě ruka Páně srazí někam do pangejtu, a bude po legraci. Ani možnost jít zpátky pěšky se mi ale příliš nezamlouvala, a tak jsem s velkými obavami vyslovila své přání – tedy požádala o kolo místního údržbáře, který řekl, že tam má několik vraků a že mi z nich zkusí něco složit. A tak ho teď mám a musím uznat, že je to opravdu boží bicykl. Přehazuje zásadně sám, což však nepřikládám vůli nejvyššího, ale rozhašené přehazovače, brzdí tak bídě, že se neustále cítím být v rukou Božích, a pneumatiky pějí jak andělské sbory.

Nakonec jsme se parádně sžili, k mé potěše mi správce vybral pekelnou rudou barvu a místo klasických řídítek mám zakroucené beraní rohy. A když se na něm řítím jako ďábel, trochu se stydím, že jsem byla nedůvěřivá vůči bezelstné pomoci, která si kromě zálohy skutečně nežádá žádných obětí. Tedy můj nevěřící zadek trochu trpí, ale za tím nic nehledejte, to bude sedlem.

A
frik
aZe všech
nejhorších adres
ta nejlepší

*M*ěli bychom se v *Dobré adrese* více věnovat problematice špatných adres. Jako se bohaté státy starají o ty chudé, protože rozvojová pomoc je poměrně dobrý byznys. Jenže nám nejde o peníze, to se ví. Nám jde o akci, aby se kruci něco dělo. Když se nic neděje, je to důkaz konce. Koneckonců konec by nebyl tak špatný, protože by se vlastně zase něco dělo. Ale rozumíte tomu? Nejspíš ne. Protože když se nic neděje, a ještě se tomu nerozumí, tak to je úplně špatná varianta.

Takže dneska takový první pokus, první vypuštěný holub.

Vězení, arest, basa, báně, chládek, nápravné zařízení... Špatná adresa, i když u ní chybí město, ulice, číslo popisné i poštovní směrovací číslo. Nevím proč, ale připadá mi, že ze všech vězení je nejpříjemnější Pankrác. Možná je to proto, že je situováno téměř do centra města, takže odsouzení s větší představitostí si dokážou vyvolat obrazy Vyšehradu, Jamrtálu, náměstí I. P. Pavlova a pak už centrum nejvycentrovanější – Václavský plácek.

Stupněm „civilizace“ každého zařízení je kvalita záchodů a vydávání tisku. Nebyl jsem na Pankráci, tak nevím, jak tam voda šplouchá při spláchnutí a co je napsáno na zdech. Ale časopis tam vydávají. *PANKRÁC TIMES*, vězeňský občasník mezi katry.

Vypsal jsem si:

Chuck Norris dojel na konec kruhového objezdu.

nebo

Z jejího chování jsem měl dojem, že se brání pouze jako každá žena ze slušnosti.

nebo

Chuck Norris dokáže zneškodnit bombu i po výbuchu.

nebo

Byl jsem tam sám! Mám na to svědky!

nebo

Čas na nikoho nečeká... pokud to není Chuck Norris.

Věřme, že nikdo ze čtenářů a přispěvatelů *Dobré adresy* se nestane redaktorem *PANKRÁC TIMES*. Pokud ano, tak jen jako šéfredaktor. Nebo rovnou ředitel. Třeba: Ing. Jakub Tayari, ředitel věznice Pankrác. To jde, ne?

Starej Babinskej

Vězení, arest, basa,
báně, chládek,
nápravné zařízení...
Špatná adresa, i když
u ní chybí město, ulice,
číslo popisné i poštovní
směrovací číslo. Nevím
proč, ale připadá mi, že
ze všech vězení je
nejpříjemnější
Pankrác.

Možná je to proto, že je situováno téměř do centra města, takže odsouzení s větší představivostí si dokážou vyvolat obrazy Vyšehradu, Jamrtálu, náměstí I. P. Pavlova a pak už centrum nejvycentrovanější – Václavský plácek.

FEJETON - „Čekej“!

Čekej....

„Mohli bys mi podat ten popelník?“ „Čekej“, ozve se z druhé strany. Ten výraz hlasu dává jasný a nezaměnitelný význam, že jakékoliv čekání je zbytečné. Pro ten popelník si budu muset jít sám. Toto jedno slůvko v tomto prostředí má zcela specifický význam, a ten by se musel jinak vyjadřovat několika větami. Takto stačí říct „Čekej“ a dotyčný žadatel ví na čem je.

„Myslíš si, že mě zítra pustí na

půlku?“

„Čekej“! Více beznaděje nelze dodat ani pětiminutovým rozbořem situace. Dotyčného tazatele mrzí, že se nechal ovlivnit svými obavami a otázkou hledal naději a slovo povzbuzení. Místo toho jedno slůvko „Čekej“ ho vrátilo do tvrdé reality.

Ochota je všudypřítomná, ochotní jsou vězni mezi sebou, ochota je i za dveřmi s klikou.

„Už je pošta?“

„Není a nezdržujte, vždyť se dočkáte a nebo taky ne.“

Proč tak složitě, vždyť stačí říct jen „Čekej“ a je vše jasné

Ti za dveřmi s klikou mluví tak složitým jazykem ...

Jedni čekají na lepší vězně a lepší ohodnocení své práce, druzí na zázrak v podobě propuštění a ti doma... **prostě čekají.**

Takže, jak to tak vypadá, bez ohledu na všechny plané řeči, je to naprosto jednoduché a srozumitelné.

A když ne tak... **„ČEKEJ“!**

KAM SE OBRACET NA INSTITUCE

Jste zavření a o slušném advokátovi si můžete nechat jen zdát. Ochota spoluodsouzených vám vysvětlit co je běžné, co je ustáleným standardem dané věznice, personálu věznice případně spoluodsouzených není žádná. Získáváte pocit, že je toho na vás moc a chcete s tím něco udělat. Pak by vám mohli pomoci následující řádky. Nemyslete si, že vám předložíme nějaký obsáhlý seznam, je to poměrně stručný výčet institucí. Zkušenosti s nimi se různí, ale určitě bude pro vás zajímavé čtení ze zprávy nedávno zesnulého ombudsmana JUDr. Otakara Motejla. I z tohoto čtení bude zřejmé, že se bude těžko hledat jeho nástupce s přirozenou autoritou a s přístupem, který nesmí být populistický. A to je nemoc všech politiků bez ohledu na stranickou příslušnost. Je jasné, že tzv. „stěžovatelé“ jsou všude a vždy vítáni, ale jejich úbytek může být vyjasněním si určitých pravidel hry. A k tomu, taky slouží zmíněná stať s dílny ombudsmana.

Další zkušenost je s Helsinským výborem... Jako všichni moji spolubydlící vykonávám trest odnětí svobody v naší věznici. Každý z nás víme, že zpoza našich bytelných zdí nejde téměř nic vyřešit. Trápíme rodiče, sourozence a jiné příbuzné. Žádáme je o pomoc a rozdáváme úkoly (někteří). Abych odlehčil rodičům, zjistil

jsem, že na řešení některých problémů jsou zde určité organizace. Našel jsem si organizaci s názvem ČESKÝ HELSINSKÝ VÝBOR, Jelení 5/199, 118 00 Praha 1. Adresu celkem nebyl problém najít. Ovšem nadále jsem stejně musel „zaúkolovat“ rodinu, kvůli zjištění jejich rozsahu činnosti. Jejich stránky se zdály v provozu a zdálo se, že umí v lecčems přispět alespoň radou a někdy dokonce zastoupením. Dnes už si přesně nepamatuji další doporučení, ale bylo jich mnoho – zdá se mi, že zmínka byla i v médiích.

Říkal jsem si, že dopis stojí pár korun a rada by mohla pomoci. Napsal jsem tedy o radu. Konkrétně ke konci září. Moji rodiče několikrát zkoušeli telefonní spo-

jení a jiné kontakty dané společností. Žádná odpověď na dopis do dnešních dnů nepřišla a ani jinou cestou se nám nepodařilo s touto organizací spojit. Neočekávám, že každá organizace bude za mne řešit nějaký problém a ještě s nadšením. Ale předpokládal jsem, že alespoň pošlou odpověď ve smyslu, že se s tím třeba nezabývají.

Ale organizace Český Helsinský výbor nijak nereaguje. Z všeho prožitého by si člověk měl uchovat nějaký poznatek. Já si opětovně vyzkoušel, že při kontaktování nějaké organizace nechce být předčasným optimistou o její pomoci. A jaké máte zkušenosti s organizacemi Vy?

pokud bude zvolen starostou, stane se nová obec Monínec Rájem na zemi. V létě bude turisty lákat kraj, který nedá nic zadarmo, přesto ale umí polaskat, ukonejšit. Stačí vyjít na kopec Monínec a všechny starosti a trápení zůstanou dole v údolí. A v zimě lidé budou jezdit na lyžování do nového ski areálu. Se čtyřsedačkovou lanovkou a 1200 metrů dlouhou sjezdovkou. Nicméně je nutno na závěr dodat, že ač každé městečko

má svoji historii a kouzlo, má své zapřísažené patrony, přesto už celých 51 let tato městečka tvoří nerozlučný celek. Na konec jsem si nechal i odpověď pana Františka na otázku, proč dálkový pochod končí na náměstí v Prčicích. Odpověď je tedy taková. Dva kamarádi ze Sedlce neustále nosili v hlavě myšlenku na založení dálkového pochodu. Pořád toto téma rozebírali u jednoho z nich doma. Žena jednoho z nich už

nemohla poslouchat ty neustále dokola se opakující nářky, že něco nejde, že neví odkud a kam by se chodilo a vykřikla: „Jděte už s těmi vašimi neustálými nářky do prčic!“ Oba muži se na sebe podívali a měli jasno. Cíl pochodu bude v Prčicích. A tak zase jednou žena ze Sedlce pomohla prčickým ke slávě. Běda mužům, kterým žena vládne.

NEBO TO BYLO JINAK ?

:-PT:-

VĚZNI VOLAJÍ MOBILEM MANŽELKÁM I NA EROTICKÉ LINKY

Kod článku: 2008-III-008

Autor: převrta

Mobilní telefony v rukou vězňů, pokusy o útěk. Tím se v poslední době „zviditelnila“ věznice v Kynšperku. Nálezy telefonů stály místo posledního ředitele. Tím novým, který je od dubna pověřen vedením kynšperského vězení, se stal plukovník Vlastimil Kříž. Ve vězeňské službě pracuje dvanáct let. Do Kynšperku přišel z brněnské vazební věznice, kde zastával post zástupce vedoucího oddělení vězeňské a justiční stráže. „O Kynšperku jsem věděl podle mapy jen to, kde leží. Tento kraj je pro mě úplně nový,“ říká.

Dělat ředitele v Kynšperku, to je nejistá funkce, že? Za poslední dva roky jste tu už třetí, je to tak? Nesledoval jsem to. Od 1. dubna jsem pověřen touto funkcí do doby, než se uskuteční výběrové řízení.

Přihlásil jste se také? Ne. Doplnuji si ještě vzdělání -úplně vysokoškolské - a nemohl jsem se přihlásit.

Co jste věděl o této věznici? Jen to, co se o Kynšperku psalo v médiích. Moje představy o stavu v této věznici byly velmi zkreslené a negativní.

Co je tedy v Kynšperku jinak oproti tomu, co jste se dočetl v novinách?

Podle článků v novinách jsem měl pocit, že věznice v Kynšperku musí být strašné místo, kde nic nefunguje, vše je v rukou vězňů a bují nelegální obchod s drogami i mobily. Představy jsem si ale poopravil. Spousta zaměstnanců pracuje dobře. A je třeba jen najít nový impuls pro další chod věznice. Vězni volají domů i na erotické linky. Mobilní telefony se do věznice dostávaly ve velkém množství.

Máte nějaké novější údaje o jejich počtu?

Dá se vůbec zjistit, kdo to sem hodil a pro koho? Zajímá vás to? To je věc, která mi nedá spát. Spolupráce s policií a specializovanými složkami směřuje k tomu, abychom zjistili konkrétní pachatele, kteří se na tomto nelegálním obchodu podílejí. A abychom odhalili všechny možné cesty, kterými se do věznice dostávají drogy, mobilní

ROZHOVORY

PT - 2008 - III

přidělených finančních prostředků nelze realizovat. Již v přípravné fázi projektu tedy dochází k dohodě o spolupodílení ze strany GR VS ČR. Pomocí stavebních úprav se daří zrekonstruovat nevyhovující, nijak nevyužívané prostory, čímž vzniká např. prostor pro novou počítačovou učebnu. Potřebné vybavení k realizaci jednotlivých kurzů je již financováno převážně z přidělených grantových peněz (např. počítačové sestavy, dataprojektor, počítačové stoly, svářecí boxy a další pomůcky pro sváření apod.).

Realizace kurzu je zajištěna prostřednictvím soukromých firem. Je jasné, že firmy činnosti nezabezpečují zdarma. Kurzovné není nijak levnou záležitostí, avšak odsouzení mají veškeré činnosti zdarma, neboť náklady jsou zcela hrazeny z prostředků přiděleného grantu. Jedinou investicí odsouzených je čas strávený v aktivitách a nutnost

připravovat se na další setkání a případné závěrečné zkoušky. Projekt se již chýlí ke svému závěru. Účelem bylo alespoň částečně přispět k úspěšné reintegraci odsouzených. Projekt nelze chápat jako „spásu“, je pouze určitým příspěvkem ke zvýšení šancí v

nelehké situaci po propuštění, přičemž aktivity projektu ani zdaleka nepokrývají veškerá možná rizika. Lze však konstatovat, že po propuštění bude stejně nejvíce záležet na samotných odsouzených.

>PT<

ROZHOVORY NA TÉMA REINTEGRACE

Autor: Smetka

kód článku: 2008-III-003

Přinášíme vám dva rozhovory na téma reintegrace a návštěvy kurzů v rámci programů. Vybrali jsme zcela záměrně dva účastníky kurzů tak, aby paleta názorů byla širší. Jeden z odsouzených David, byl po absolvování neúspěšný s žádostí o podmínečné propuštění, druhý s odsouzených František v době konání rozhovoru ještě čekal na soud o podmínečném propuštění.

Takže je to na vás, abyste si udělali obrázek o užitečnosti kurzů..

ROZHOVOR S DAVIDEM

PT :Jak dlouho sedíš?*D: Desátý rok.***PT:Pokolikáté ?***D: Poprvé..***PT :Cím si se zabýval venku, jakou máš školu?***D:Nedokončil jsem střední hotelovou školu, na vazbu jsem se dostal 27 dní před maturitou.Zkoušel jsem a žádal jsem o možnost dodělení školy, ale vězeňská služba mi to neuměla umožnit. Na škole byli vstřícní, ale skončilo to tady.**A co jsem dělal? Legálně jsem dělal v restauračních zařízeních na brigádách na catariningových akcích. Docela mě to bavilo. Peníze nebyl problém. Byl jsem asi příliš mladej , když jsem se dostal k slušným penězům a taky se naučil slušně utrácet. Snadno nabyl, snadno pozbyl. Taky jsem se začal potkávat**s lidmi,, kteří měli zcela jiné příjmy, než byl původní okruh kamarádů. Měli velké příjmy a taky stejně velkou spotřebu. Snažil jsem se s nimi držet krok a práci už jsem nestíhal to dohonit.A pak jsem zjistil, jak je snadné si vydělat za jednu noc, a kvůli tomu vlastně sedím.***PT : Vraťme se ještě k té škole, dodělal jsi ji?***D :Naštěstí patřím k těm lidem, kteří když je vyrazí dveřmi tak se vrátí oknem.Takže jsem v průběhu výkonu trestu otravoval horem dolem, zleva zprava a to několikrát po neskutečných problémech to dopracoval k dokončení vzdělání a to po šesti letech ve Valdicích. Mám tedy maturitu, SŠ sice z jiného oboru, ale k tomu i tříletý učební obor obráběč kovů.Ve Valdicích jsem dosáhl maxima a nechal se přeradit na Pankrác, abych zkusil dělat, co jsem se vyučil.***PT : Jak jsi se dostal do rein-**

ROZHOVORY

PT - 2008 - III

tegračního kurzu ?

D : Po pravdě řečeno nevím. Z ničeho nic jsem byl zařazen na nástěnce od reintegračního klubu. Jaká byla kritéria výběru a kdo o tom rozhodl, nevím.

PT : Co obnášel kurz a jak jsi chápal cíl ?

D : Myslel jsem si podle názvu reintegrace - začlenění, že vzhledem k mému dlouhému trestu a izolaci se budu seznamovat s novými věcmi, které mě čekají po propuštění. Ale kurz na mě působil spíš jako diskuze v komunitě, což mi sice nevadilo, ale pod pravdě mi to nic nedávalo a začal jsem to brát účelově. Protože při prvním sezení nám bylo sděleno, že v hodnocení se odráží případné naše nedocházení. Takže ke konci jsem docházel do klubu spíš než s očekáváním pomoci, tak spíš z důvodu strachu, že si uškodím, pokud nebudu docházet.

PT : Jak dlouho jsi kurz dělal ?

D : Asi 3 měsíce.

PT : Splnil kurz tvoje očekávání ?

D : Ani v jednom bodě. Paní koordinátorka spíš fungovala, jako sociální pracovnice s osobitým přístupem. Vzhledem k celkové situaci jak na mě působí vězeňství svojí pasivitou a nezájmem zaměstnanců o cokoliv, a to jsem prošel Ruzyní, Oráčovým, Valdicemi a Pankráčí. Její aktivita vyčnívala ve smyslu jednooký mezi slepými králem.

PT : Domníváš se že ti pomůže kurz v rámci civilního života ?

D : V životě určitě ne. Spíš jsem předal názory, možná tak to paradoxně pomohlo těm, co nesedí tak dlouho a chodili na kurz se mnou. Neodnesl jsem si tedy vůbec nic.

PT : Myslíš si, že absolvování kurzu mělo vliv na tvoje hodnocení.

D : To musím vzít trochu zešířka. Absolvoval jsem trojboj „Nová šance z projektů fondů EU a získal jsem certifikát pro práci s počítačem a svářečský kurz. Svářečský kurz je paradoxně jediný přínos pro mne. Výsledkem bylo superhodnocení a zpráva k

soudu byla nad moje očekávání a bohužel jsem podlehl optimismu, když jsem žádal o podmíněčné propuštění.

PT : Myslíš si, že hodnocení mělo vliv na rozhodování soudu ?

D : Vůbec ne. Zeptal jsem se soudkyně, zda četla zprávu z tohoto kurzu a ironicky se usmála.

Jestli dál nechce EU vyhazovat peníze, měli by se dohodnout, kdo je vhodný adept, a to především s ohledem na očekávané stanovisko věznice k soudu při projednávání podmíněčného propuštění. Jinak to bude dopadat stejně účelově jako s počítači, které překvapivě solidně vybavené stojí celé dny zcela nepřekvapivě bez využití. Nejužitečnější komponent na jejich vybavení se mi jeví skříň, která brání neusezení prachu na dvoujádrové procesory a gigové paměti.

PT : Šel bys s dnešní znalostí do toho znovu ?

D : Nejsem líný, ale nerad dělám zbytečné věci, a tudíž bych znovu do toho nešel.

PT : Dík za rozhovor

Rozhovor redakce s Davidem Tomáškem vznikl v průběhu srpna.

ROZHOVOR S FRANTIŠKEM

PT : Jak dlouho sedíš ?

F : Dva roky.

PT : Pokolikáté ?

F : Podruhé, poprvé jsem seděl v roce 1993.

PT : Čím si se zabýval venku, jaké máš školy ?

F : Živil jsem se jako řemeslník, živnostník. Jsem vyučený strojní zámečnický a stavební klempíř.

PT : Jak jsi se dostal do reintegračního kurzu ?

F : Objevil jsem se jednoho dne napsán na nástěnce jako všichni ostatní. Znal jsem informace od účastníků předchozího běhu o co jde.

PT : Co obnášel kurz a jak jsi

chápal jeho cíl ?

F : Cíl jsem chápal jako pomoc do života venku a přípravu člověka na změny prostředí a běžný život. To co jsem očekával fakticky probíhalo, navíc tam byla snaha lektorky nás více poznat a udělat si obrázek o jednotlivých účastnících.

PT : Jak dlouho jsi ho dělal ?

F : Asi 3,5 měsíce

PT : Splnil kurz tvoje očekávání ?

F : Vzhledem k tomu, že neseďm tak dlouho, tak bylo pro mne spíš důležité navázat kontakt s osobou, která o mně něco ví a vyzná se v problematice jako je řešení soc. dávek a styku s úřady. Je to člověk, před kterým nemůžu nic schovávat, myslím to, že jsem byl zavřenej a podobně. Proto jsem se taky přihlásil do programu Beta, což je pokračování pro propuštěné.

PT : Domníváš se, že ti pomůže kurz v rámci normálního života ?

F : V něčem ano, ale mimo toho kontaktního člověka venku je dobré, že jsem si obnovil svářečský kurz a získal osvědčení na počítače.

PT : Absolvoval by jsi to znovu s dnešními zkušenostmi ?

F : Ano, dělal bych to znovu, poněvadž mám znovu platný svářečský průkaz a můžu si tak pořídit svářečku na CO.

PT : Myslíš si, že absolvování kurzu mělo vliv na tvoje hodnocení ?

F : Hodnocení bylo dle mne objektivní. Myslím si, že se nám věnovala lektorka hodně a určité nás mohla poznat víc než vychovatelé a věřím, že její hodnocení tak má váhu.

PT : Děkujeme za rozhovor

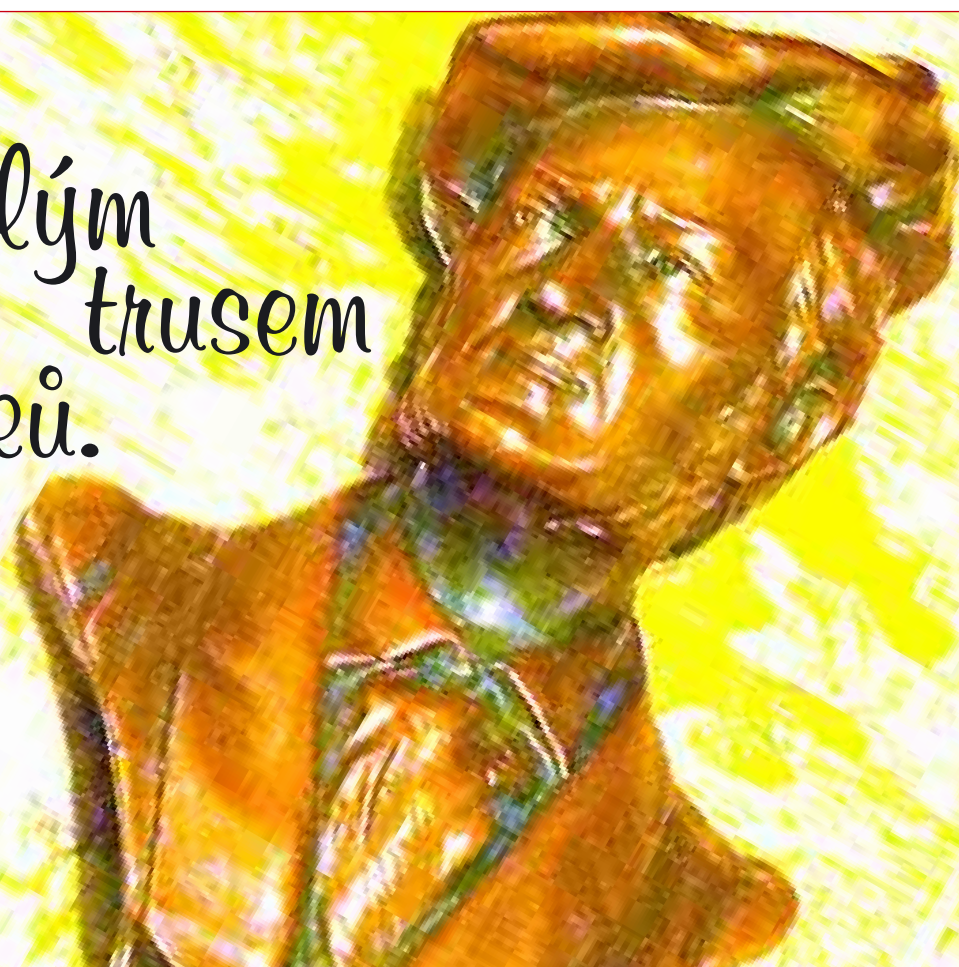
Rozhovor s Františkem Šikou byl udělán v srpnu, několik dní před termínem soudního jednání o podmíněčném propuštění.

PT : František propuštěn také nebyl.

Liszt a Wagner... v Piešťanech

2. Pod
zmrzlým
trusem
tučňáků.

3. Tak
na ni
taký
se...e

A frik a

Pod pražským Karolinem se 24. 11. konal mítink tajné sklepní společnosti, tak tajné, že o ní nikdo neví. Heslo pro vstup bylo: reví.

Obrazová kronika papá Razziho

Psycho! Roman Trabura 25. 11. v galerii Dolmen.

**Obrazová kronika
papá Razziho**

Nakladatelství SURSUM v Tisnově
si vás dne 29. 11. 2010 v 17 hodin dovoluje
pozvat do baru Krásný ztráta (Náprstkova 10, Praha 1)
k „porodu“ básnické antologie:

CHLÉVSKÁ LYRIKA (aneb zvířata nám odebrávají ze života)

Uspořádal Zdeněk Volf / fotografie Jindřich Štreit

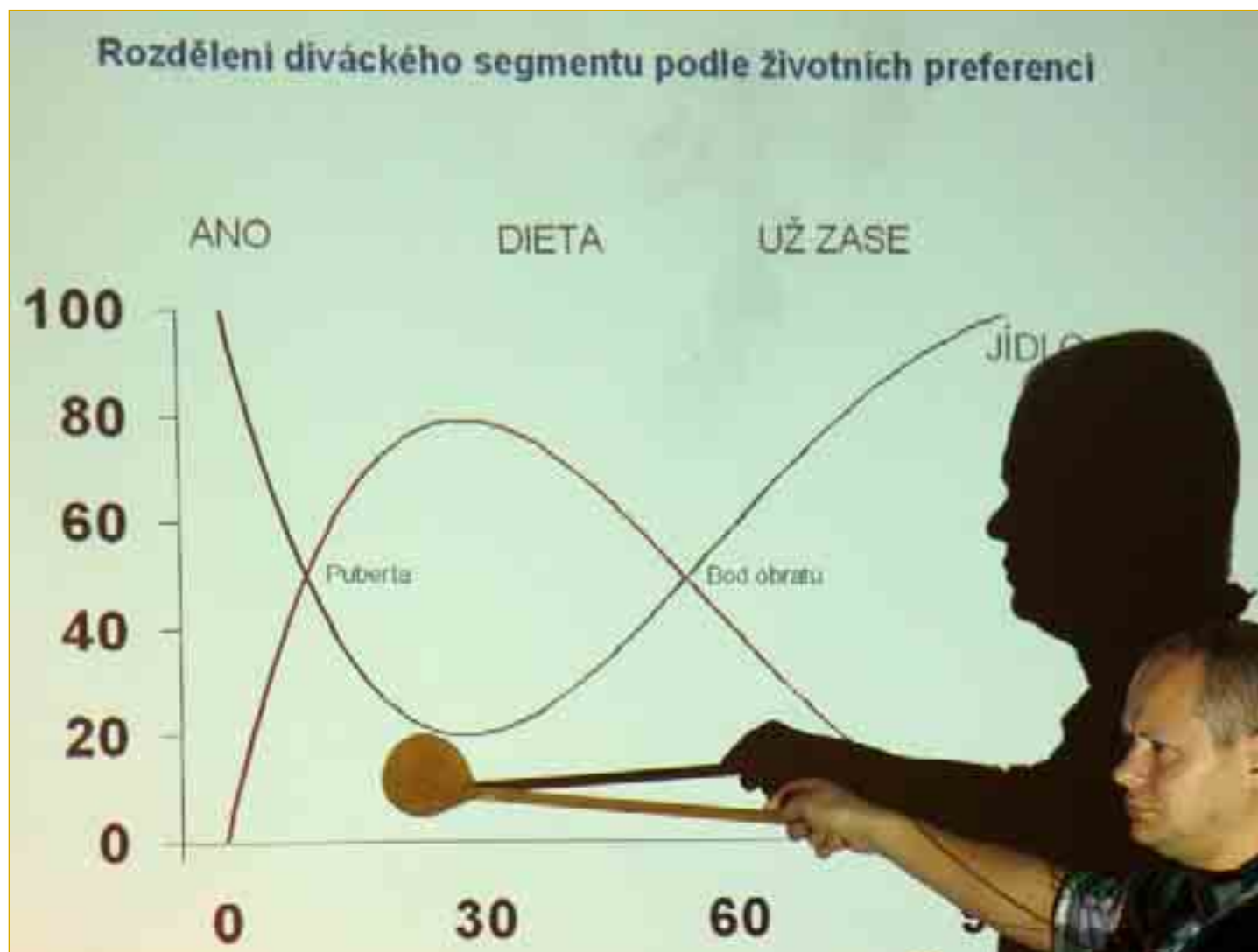
Úvodní slovo Václav Cílek
Recitace vybraných textů Jana Frankova, Jaroslav Pízl,
známých autorů...
Hudební doprovod Karel Vepřek

Dávid Herbert Lawrence
BILY KUN (Mol. First Love)

Křídlecce kráčí k hřístce krmu,
aby mu moudrý oblékla.
Každou očku v ústech ládli,
jsem tak zlo, jsem v něm věděl.

V Krásných ztrátách proběhl 29. 11. naturalistický porod Chlévské lyriky. Na obrázku vpravo se sterilní rukavicí a inseminační pipetou je veterinář Zdeněk Volf.

Ti, které Igor Malijevský s Radkem Pastrňákem 30. 11. v Carpe Diem pohoupali na kolínkách, nezapomenou.

**Obrazová kronika
papá Razziho**

V galerii Via Art vypustil 6. 12. z klece animální monstrum malíř Michael Rittstein. Spatřit ho toužil kdekdo. Byla hlava na hlavě.

Galerie Vltavín, 7. 12.: kvůli sněhové kalamitě uvízla Renata Bernardi na dálnici. Reynek, Rouault a Florian se nedostavili zase z jiného důvodu. Jejich výstavu tedy zahájil Robert Hédervári.

Svatý muž upřel své zraky k nebi. Stalo se 7. 12. v knihkupectví Ostrov.

Jako každý rok, tak i letos uspořádala literární agentka Kristin Olson 9. 12. velkolepou Christmas Book Party. Knihy zdarma, co kdo unesl. Na fotografii je se spoluorganizátorkou akce, bohemistkou Bernie Higgins.

Obrázová kronika papá Razziho

Do Domu knihy přicupitala 15. 12. v botičkách od Diora spisovatelka Petra Paroubková. Fotografovat se styděla, naštěstí s ní byl jeden, co se nestydí, takže papá Razzi nevláčel fotoaparát nadarmo.

V Domě čtení se zase sešli autoři a příznivci Salonu. A do třetice se 15. 12. konal v Mungo baru rokenrolový večírek Michaela Rittsteina pod patronací galerie Dolmen, ten už ale papá Razzi při nejlepší vůli stihnout nemohl. Proč se pořadatelé nedomluví a neuspořádají jednu společnou akci? Jaroslav Rudiš by pohodil patkou, Petra Paroubková v botičkách zastepovala a Micheal Rittstein by to namaloval.

Dauphin otevřel 20. 12. svůj sklad. Nakladatel Daniel Podhradský je ten sešlý, totiž se
šlší. Pepíček Čecíl na fňuknu hrál, jó to byl candrbál!

V kunratickém hostinci U Bezuchů se sešlo 27. 12. předsednictvo Svazu chovatelů býků plemene Angus, Horymír Solnička, Bedřich Houdek, Jan Damberger a Svatopluk Vohryzek. Solnička s Dambergerem právě vypisují lejstra ohledně licentování býka Kmochníčka, což následně zapíjí tuctem plzeňských piv.

Obrazová kronika papá Razziho

Uplynulému roku 2010 zamávali Radim
Kopáč, Vladimír Novotný a Eduard Vacek.

A frik a

Dagmar Voňková

Listí

Kniha Listí je souborným vydáním písňových textů a básní Dagmar Voňkové. Kromě nich obsahuje i kompletní diskografii této znamenité muzikantky. Vydalo nakladatelství Galén.

Když v roce 1986 vyšlo Dagmar Voňkové první elpíčko, s Jiřím Seidlem jsme pro ně jeli dvanáctsettrojkou do skladu Pantonu v záměčku Cibulka.

Tehdy jsme byli zaměstnanci Arbesova knihkupectví, dneska má Seidl renomované knihkupectví vlastní a budiž mu přáno, protože byl vždycky o pár kroků napřed a přesvědčil Vratislava Ebra, že jsme vzali na krám čtvrtinu nákladu. Celá ta čtvrtina nám prošla rukama, a že bývaly vinylové desky setsakra těžké a dvanáctetrojka si drcla až na nápravy, ale po té tíze pracovního dne, když jsem doma desku položil na talíř gramofonu, jehla zajela do drážky a ozvalo se: Ej, po poli jsem chodila!

Ej, po poli jsem chodila

Ej, po poli jsem chodila
nevěděla jsem kudy kam
do hlubokého černého lesa
jsem přišla, kam jinam
Bože můj, stůj při mně

A strom zelený
jsem tam potkala
s jablkama
strom jeden jediný
jablíčko kyselé
prosilo mě
vem si mně sebou vem
vem z lesa ven
je tu krátký den
a studená zem
Bože můj, řekni mně
stůj při mně
při mně stůj

Ráda bych tě vzala
jen kdybych věděla kudy kam
do zahrádky zrána
bych tě zasadila, kam jinam
Bože můj, stůj při mně

A strom zelený
z tebe vychovala
s jablkama
strom krásný zelený
jablíčka červený
pěkný na něm
jen kudy z lesa ven
jen kudy ven
je tu krátký den
a studená zem
Bože můj, řekni mně
stůj při mně
při mně stůj

Jablíčko jsem vzala
do šátečku dala, kam jinam
Šla jsem a plakala
nežli jsem poznala, co v něm mám
Bože můj, stůj při mně

Jen strom zelený
jsem tam zanechala
s kořenama
strom jeden jediný
jablíčko kyselé
vedlo mě ven
samo z lesa ven
na bílý den
na širé pole
už vím, kde jsem
Bože můj, řekni mně
stáls při mně?
Při mně stůj

Skočila panenka z věže

Skočila panenka z věže
skočila panenka z věže
skočila panenka z věže

Nechte ji tam, lidé, ležet
ať jí zem vystrojí pohřeb
ať jí blesk línou zatluče
a nikdo neví o ničem

Skočila, letěla
kam by odletěla
kdyby ji zemička
za srdce nestáhla

Líska

Lísko, lísko
stojíš blízko
mému domu

Proti hromu
chraň ho lísko
v každém rohu

Kde ty zmůžeš
já nezmohu

A ty zmůžeš
v pánuobohu

Skálo

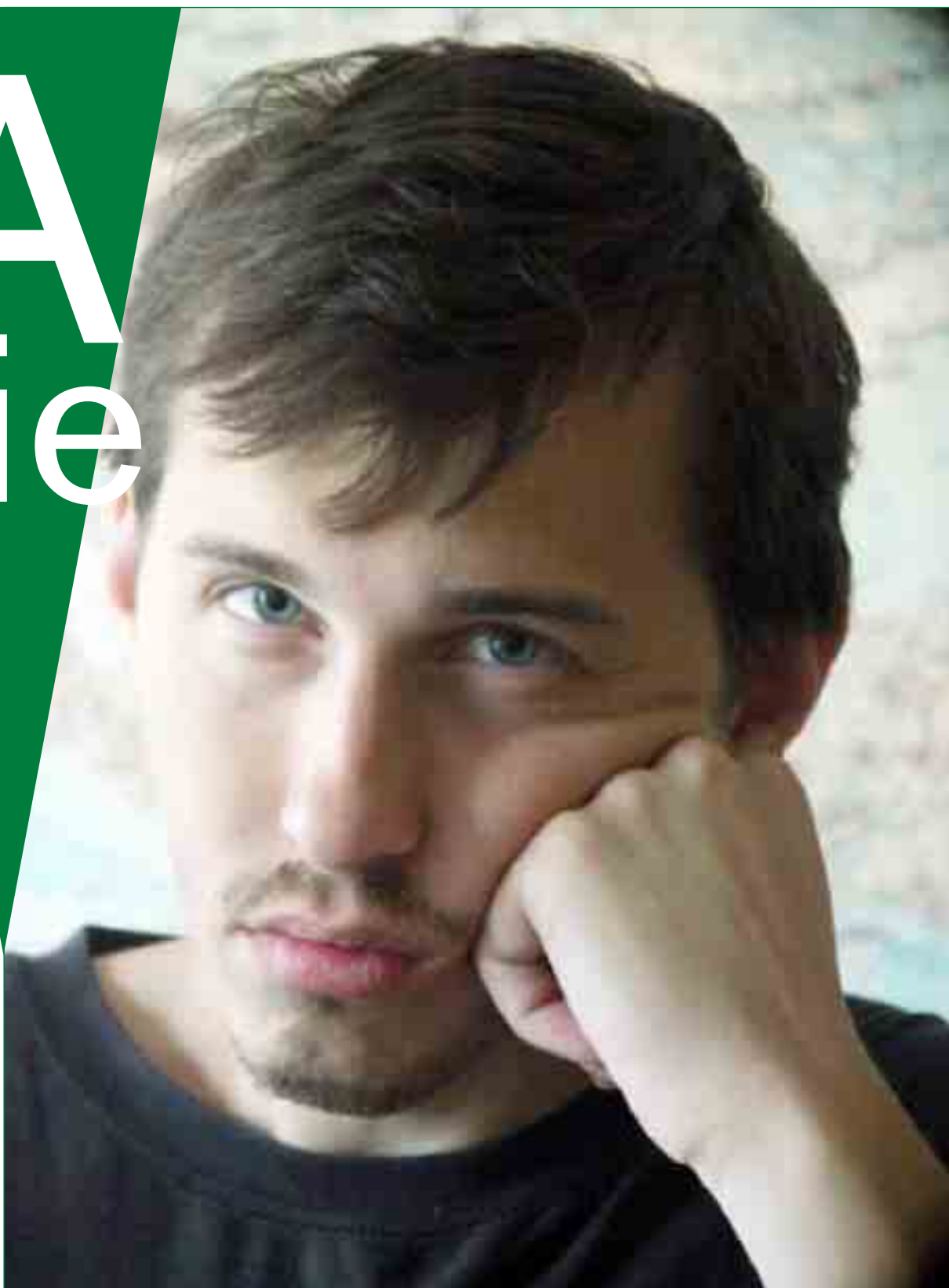
Skálo
vždycky jen teklo
z tvé žíly
do mé peklo

Tvé lávykrvé žíly
mé živé propálily
až na dno

Až přijde smrt
život mi lámat
můj poslední hlt
zas bude tvá láva

A
sie

Miroslav Fišmeister

Pieter van den Hoogenband

Jméno Miroslava Fišmeistera se na stránkách Dobré adresy objevuje poměrně často. Karl Thurgau von Jabkowitz si vzal na paškál jedno z jeho dvojverší v Literárním zádrheli. Otiskli jsme také recenzi Jakuba Vaníčka na sbírku *Z* a následné reakce čtenářů na Vaníčkově blogu.

Na sklonku
loňského roku
vydalo nakladatelství
H_Aluze sbírku
Pieter van den
Hoogenband
aneb Uspávač Maorů,
konečně si tedy
v Dobré adrese
můžete přečíst
i meisterovy verše.

Hippies zařazují dvojku zeleně.

•

Když si krajina nasadí cukr
a mosty vlněné vestičky,
uvědomíme si, že písek v sekané
nejvíc ocení člověk se zuby.
Attické sloupy.

•

Oviječí skvrnití (*Paradoxurus hermaphroditus*)
pohánění peruánským vtípem.

•

Sanice se ve mně mísí s listy topolů
v šed, která jednou procitne.
Vidím to vcházení jako dvě místa současně.
Pes není tak příčetný.

•

Ze stojatých plamenů axolotlů
vyrůstá zvuk zámku skleněných dveří,
do minulosti i budoucnosti plný
kovově černých vycpanin,
kdosi nacvičují do bruslení trojitého jezuitu,
já jediný nemontérkový v těch ránech,
z papírového moře chytající biblické jméno,
vědoucí, že ač nůž jídelny může být tupý,
ostří se zjevují kdekoliv.
A žebrík dosvědčuje tvou přítomnost.
Před dobou příslibu korku
prchal jsem lesem,
jak tehdy, tak potom, tak teď vytěšňuje
vzpomínku na nicneznamenající dotek úst.

•

Má stříbročerné uši.

Když dojde na akvadukty

v zemi Bójů,

je přísný, i kdyby byl třeba až v Římě.

Jen kosům důvěřuje.

•

Texty v moči.

Oranžové vížky, traktorné.

Oranžové vížky, beztraktorné.

Únikovičník zubatý,

rostoucí v pustých strouhách,

cvrčivě suchých.

•

Ňadra kláves klavíru ti umožní
sedět na mokré lavičce
jako by byla suchá.

Jsou to i její sny, které

tě vedou přes pastvíska k žluti

vyráběné za obzorem

plešatým moudrým,

hadozalcem ještě nerozvázným

a závěsy na dvířkách ohrady,

o nichž nevíš, zda jsou ze slaniny,

když svině, kterou hlídají

je tak rudozlatě důležitá.

•

Jejich dítě poslouchá rady němých
kovových úst –

ale kdo jsou „oni“?

(Lunami krmená?)

ryba má prašivinu;

orchestríšť.

*

Jaroslav Chobot

Kabinet divů

A
ustrá
lie

Narodil se 29. 4. 1941 v Benešově u Prahy.

Výtvarným uměním a literaturou se počal soustavně
zabývat v šedesátých letech, zejména kresbou, olejomalbou a objekty,

Kabinet divů

Veškeré akce současného umění, které mě osloví, připravuji a realizuji s největší pečlivostí, tedy také Dny otevřených ateliérů (Tage der offenen Ateliers). Letos byly ty Dny..., organizované Jihočeským krajem, Bazilikou, o. p. s, a Kulturvernetzung Dolní Rakousko, ateliérově otevřeny 23. a 24. října (v Dolním Rakousku o týden dříve) – jde o společný projekt Kulturní most. Žiji a umělecky pracuji v jihočeském městě Táboře, tedy značně „za větrem“, přesto se mi téměř daří „vytěšňovat vše pohlcující konformitu“. V době totalitní kultury jsem volil naprostý individualismus a technický způsob obživy, mohl jsem tak „tajně“ dělat obrazy – teritoria své bytostnosti, psát texty „nepolapitelné“ socrealismem, zabývat se performancemi a akcemi imaginace v přírodě – nejčastěji se svou skvělou ženou Dagmar a synem Petrem. Současnost je vyzývavě podivuhodná a naprosto odlišná, přitakává sice téměř čemukoliv, ale největší část veřejnosti se umělecké komunikaci a procesu její realizace – z umění plynoucí kultuře – jaksí nevěnuje, je naprosto mimo prioritní tok umění a přijímá toliko „periferní odpad“, z toho pak tvoří svoji kulturu. Pro základní důvod existence většiny je takový „vstup do reality“ asi nutností... „Akt otevření ateliérů“, takto oficiálně považuji tedy za vzácnou možnost garantované komunikace mezi tvůrcem výtvarna a možným vnímatelem „toho nepochopitelného“, které se stane pro návštěvníka OTEVŘENÉHO ATELIÉRU přijatelným, esteticky fungujícím, komunikovatelným, tedy „normálním“. Takto jsem také prezentoval s největší pokorou svůj Kabinet divů, nejspíš porozuměli všichni návštěvníci – navíc šlo o velice příjemná setkání (bylo jich téměř čtyřicet). Objekty imaginativních dění a meditující stroje už nebyly přijímány jako „šílenosti a blbosti“, ale uvažovány jako nástroje něčeho, na co není vůbec čas – co se sice vymyká „usebávání se u televize“, ale přesto je velmi příjemné a harmonizující... V galeriích je „diváctví“ více neosobní, čímsi výlučné a otažité, prostě jiné: zveme tedy do svých ateliérů častěji, i mimo ty vzácné Dny otevřených „manufaktur“, třeba přece jen... něco příznivě pozměníme.

také performancemi a „akcemi“ v přírodě. Zároveň publikoval svou poezii a experimentální texty, především v časopisu Tvář. Od sedmdesátých let se soukromě věnoval studiu imaginativních výtvarných projevů, strukturální estetiky a dějinám umění. Stával se postupně

Tajemné nosiče antraxu (2002)

Dřevotříska, plexi, speciální papír, světelný filtr, elektronika, motorky, vrtulky, žárovky 24 V / 5 W, polyuretan, 62 x 63 x 13 cm.

Funkční popis: Tři trojúhelníky uvede-
ných rozměrů – dvě vrtulová „letadélka“,
třetí trojúhelník navozuje světelně tajemné
dráhy nočních letů. Funkce je dána jedno-
duchým programem.

Básnířce Kio-Matchi (2008)

Na počest japonské básnířky Kio-Matchi
1811–1894. Sololit, lamino, dřevo, hliníko-
vá fólie, modurit, kovová síťka, hadička,
igelit, 2 objekty 25 x 80 cm.

malířem, sochařem a performerem. Své výtvarné práce vystavuje od r. 1989. Do dnešních dnů se zúčastnil více než třiceti výstav společných, zejména s jihočeskou skupinou MEN, jejíž je mluvčím. Od r. 1990 uspořádal jako kurátor ve svém městě Táboře na devět bienále, nyní

Meditující stroj Sandžú (2005)

Dřevo, sololit, lamino, plexi, elektronika (program blok), žárovka 230 V / 20 W, elektrická čerpadla, cín, ocel, ocelové lanko, vodiče, destilovaná voda, 160 x 130 x 107 cm.

Funkční popis: Meditativní pohyb tří znaků meditace (poháněných proměnou stacionární energie) je zaznamenáván písátky znaků; meditace slouží „vyrovnání etnických a agresivních tlaků na půdorysně Evropy (sandžú = japonská číslovka 30). Jde o noční a denní meditaci.

Meditující stroj barokní chůze

(2008–2010)

Dřevo, ocel, ocelová lanka, kovová síťka, autotmel, hliníková barva, plexi, igelitové hadičky, vodiče, halogenové svítidlo, laser, minielektrická čerpadla, elektrotechnika, destilovaná voda, 120 x 125 x 210 cm

Funkční popis: Na soše stojanu je zavěšena částečně průhledná socha Al-Go (navozující veristicky žebrový odlitek z hliníku s velejemnou sítkou mezi žebry), socha Al-Go se neznatelně-meditativně pohybuje, pohyb je vyjadřován světelným bodem laseru. Na zadním čele sochy stojanu je zavěšena perforativní „kresba“ střetné barokní figury – tzv. Saomi-plex. Celý objektový soubor pracuje jako stroj meditace, společně s meditačním strojem Sandžú, ten je v nevelké vzdálenosti od Meditujícího stroje barokní chůze...

trienále, závěsných objektů. V různých českých městech uskutečnil více než patnáct výstav samostatných, zejména obrazů, kreseb a objektů. Vydal pět knih poezie. Jeho poslední knížka Modelové porno-lesy je

Vznik evropské literatury při halštatských dračkách peří – v zimních zemnicích (2000)

Dřevotříška, síťka, modurit, tmel, sklo, elektrické ventilátory, žárovky 4 V / 5 W, peří, chlupy, ocelové lanko, elektronika, vodiče, celuloid, PVC obal kabelu, 3 x 45 x 45 cm.

Funkční popis: prvý objekt (jsou celkem 3) zachycuje (demonstruje) víření literárního peří při příběhových dračkách, druhý objekt už usedlé peří prosvěcuje světlem inspirace pro vznik příběhů, ty se zhmotňují ve třetím objektu – peří je zároveň zpracováno na antropomorfní srst – chlupy. Soustava Vzniku... je tedy technologickým celkem – linkovým trojstrojem rané, nepsané literatury příběhů, dotvářejících takřka úplný neokortex a dávajících možnost duševního přežití v době zimní izolace keltské populace v kotlině (pozdějších) Čech.

Dohoda deseti keltských kmenů o apogeizaci teritoriálních „zmocněnců magické jsoucnosti“, geniů loci (1999)

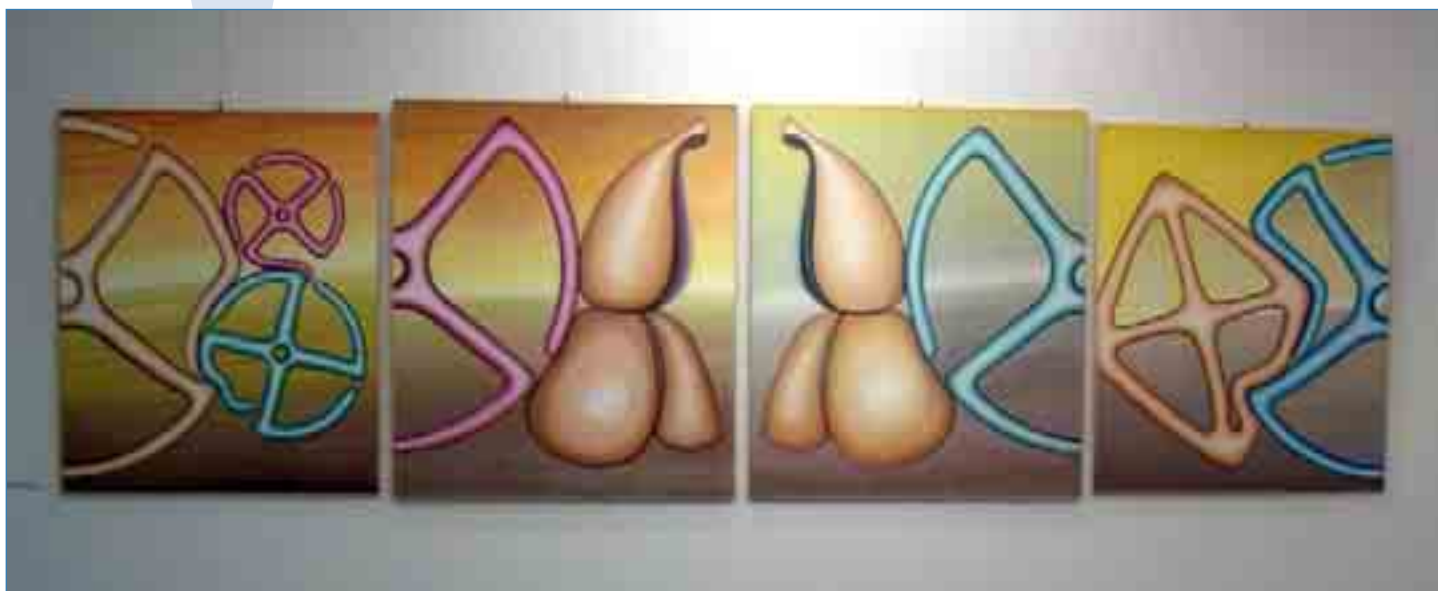
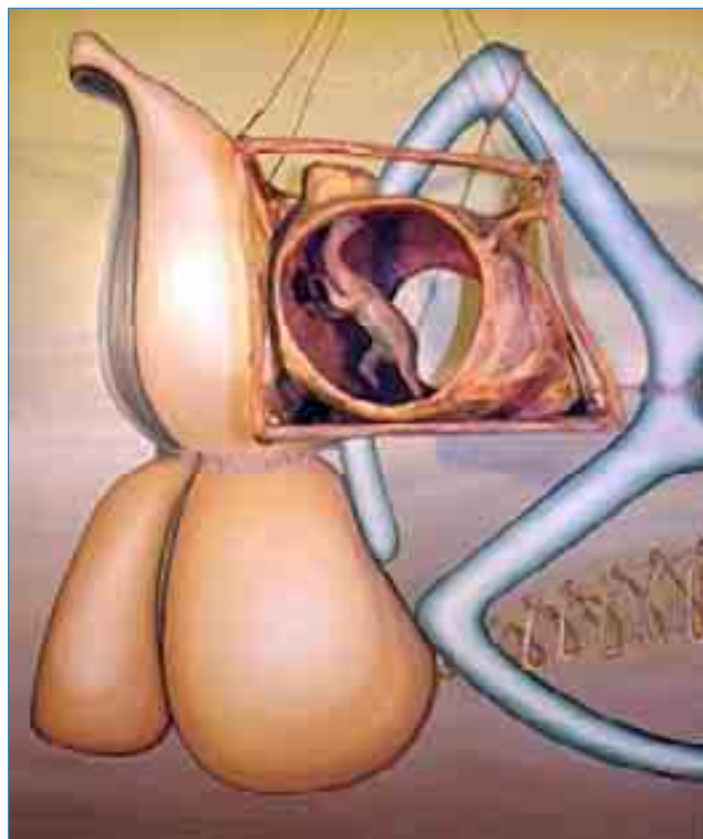
Sololit, lino, koženka, modurit, nosná kovová síťka, juta, igelitové hadičky, líh, fosforeskující barvivo, průmyslová barva, měděný drát, 42 x 42 cm až 70 x 70 cm

nepřímo utvářena objekty-mobily a meditujícími stroji; porno-les je pro něho i kabinetem divů – jeho autor přijal jako vůdčí „fantasmatum inovativní bytostnosti“ literární podobu měkkého stroje.

Měkké stroje (2007–2009)

Olej, sololit, 85 x 99 cm

Geniové loci (1996)

Průmyslové barvy, lino, 85 x 160 cm

Deus ex machina – dole vpravo (1991)

Olej, sololit, 98 x 124 cm

Zrození malého „a“ – dole (1991)

Olej, sololit, 98 x 124 cm

Praha

Michal Šanda

Všichni známe a milujeme Prahu, tu zlatou a magickou matku měst, jak ji zachytily objektivy fotoaparátů Josefa Ehma, Karla Plicky a Josefa Sudka. Od jejich časů už ovšem ve Vltavě pod Karlovým mostem uplynula spousta vody. Jak vypadá Praha dnes? Aniž bych se chtěl neskromně srovnávat s mistry, vzal jsem si do kapsy digitální kompakt a vydal se na procházku z Václavského náměstí na Hrad.

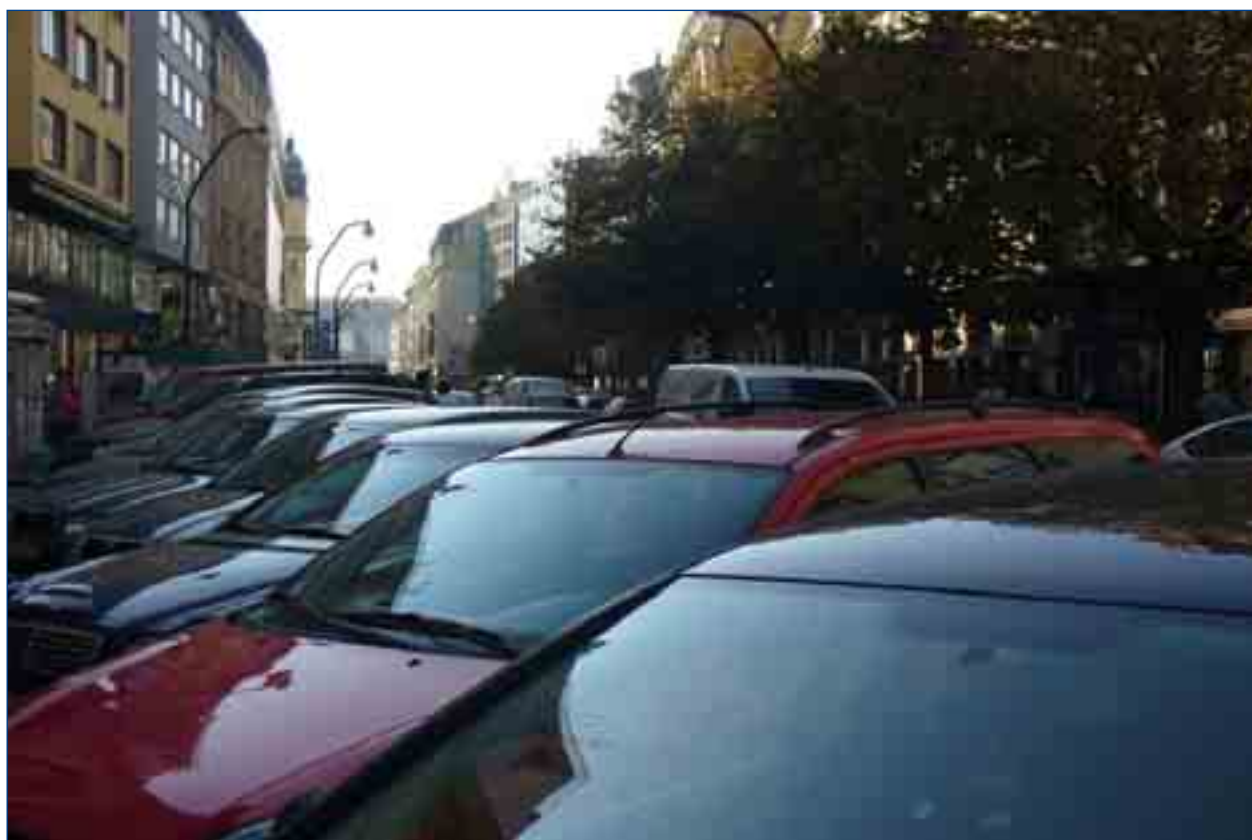

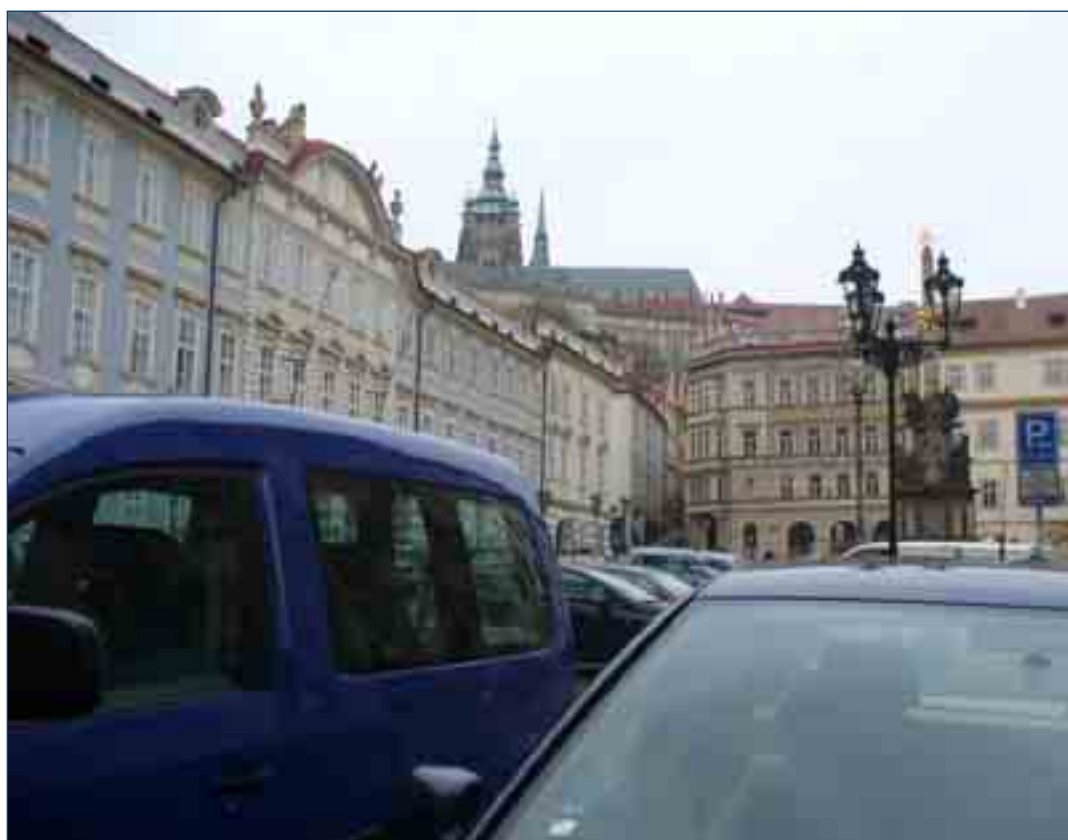

V příštím čísle (vychází 5. února 2011)

rozhodně nenajdete:

úplatkový kalendář na rok 2011

Škrholovy frky

vzpomínky kastelána z hradu Mírov

Mendelovu tabulku prvků

kupon na 20% slevu v muničním skladu

Na shledanou příště!
Ne za pomeňte!